



# *Fényemberek*

I. A fény hagyatéka



S Z U R O V E C Z   K I T T I

S Z U R O V E C Z   K I T T I

# *Fényemberek*

I. A Fény hagyatéka



SZUROVEGZ KITTI

*Fényemberek*

I. A Fény hagyatéka

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Szurovecz Kitti  
A mű címe: Fényemberek 1. – A Fény hagyatéka

Szerkesztette: Hegedűs Noémi

Korrektorok: Schmidt Zsuzsanna, Korom Pál

ISSN 2060-4769  
ISBN 978 963 245 547 1

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben  
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784  
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139  
E-mail: [info@konyvmolykepzo.hu](mailto:info@konyvmolykepzo.hu)  
[www.konyvmolykepzo.hu](http://www.konyvmolykepzo.hu)  
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József  
Készült a Generál Nyomdában, Szegeden  
Felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Szerelmem!*

*Meggyőződésem, hogy csak az képes igazán elmélyülni  
a fantáziavilágban, akinek szabad a lelke.*

*Te azzá tetted az enyémet.*

*Köszönöm!*



*„Az álmom megerősít, bölcs gondolataid támadnak. Engem pedig soha többé el nem kergetsz magad mellől. Én fogom őrizni az álmodat...”*

(Mihail Bulgakov: Mester és Margarita)





*„Éjre éj és napra nap,  
Egy bűvös hálót rázogató,  
Hol titkos hang sűg átkokat,  
Néki, hogyha ottmarad.  
De sűghatnak már őneki,  
Hálóját csak lengeti  
És fontolóra sem veszi  
Shalotnak asszonyát...”*  
(Tennyson)

## PROLÓGUS

– Jézusom, Chris...

– Mi a baj? – kaptam fel a fejem. Helena úgy nézett rám, mintha rémeket látna. Sosem tűnt még ilyen riadtnak kedves, harmonikus arca. Most azonban ráncba szaladt a homloka, és kiáltozni kezdett.

– Jonathan, kérlek, gyere és nézd meg ezt!

Feszülten, várakozva figyeltem Helenát, mert fogalmam sem volt róla, miről beszél. Jonathan a másodperc törtrésze alatt a napaliban termett. Ez már csak így ment nálunk, régóta, nagyon régóta. Az idő, mint fogalom, nem létezett számunkra, hiszen olyan iramban éltünk, ahogyan akartunk.

– Istenem, Chris... sosem láttam még ilyet! – kiáltott Jonathan, majd karon ragadott és a folyosóra húzott, közvetlen az ott lógó hatalmas tükör elé. Elképzelésem sem volt, mit akar tőlem, amíg nem láttam meg magam.

– A szemeim... – suttogtam döbbenten. Minden rendben volt, minden stimmelt, mint bármikor máskor. Csak az íriszem körül csillogtak eddig sosem látott, szemérmetlenül tündöklő ezüst pontocskák.

– Chris, miért nem mondtad el nekünk? – kiáltotta hisztérikus hangon Helena. – Pontosan tudod, hogy ez mit jelent! Mikor történt, és egyáltalán hogy történhetett? Hogy sodorhattál veszélybe mindannyiunkat?

– Bízom benne, hogy ez az ezüstszem dolog csak egy legenda, egy marhaság... – feleltem.

– Persze, mert a mi világunkban aztán minden legenda marhaság! – dühöngött Jonathan, s a tőle szokott módon belebokszolt az ajtófélfába, ami a sok ütlegeléstől már igen megviselt volt.

– Hogy hívják a lányt? – kérdezte a jégnél is hidegebb hangon Helena.

– Jane Andrews – feleltem, de nem voltam biztos abban, hogy jól tettem. Talán ki sem szabadott volna mondanom a nevét.

– Mióta tart? – ezúttal Jonathan mély hangja csattant fel.

– Nem túl hosszú ideje – mondtam homályosan. Felesleges lett volna titkolóznom előttük, a mi fajtánkon úgy látszik meg a hazugság, akár a fehér havon a vörös vércseppek.

– Ez esetben csoda, hogy még élünk – felelte gyorsan Helena. – Gyerünk, Jon, indulnunk kell!

– Nem ölhetitek meg Jane-t, nem engedem!

– Chris, hát nem érted? Ha Astrid megtudja, mi történt, mindannyian meghalunk! Hiszen egyetlen nyomorult kis hiba is elég, hogy valakit lecseréljen közülünk...! Ahhoz mit szólna, hogy beleszeretted egy emberbe? A legutóbbi eset ezer éve történt, ezer éve! Én ott voltam, Chris, tudom, mit tett akkor Astrid!

Helena ingerült szavai összemosódtak a fejemben. Nem érdekelt, mit mond, köptem Astridra, a mi évezredek óta mélyen tisztelt vezetőnkre, aki csak halálosztás céljából jelent meg olykor. Valójában pontosan tudta, hogy ez lesz. Már jó előre. Máskülönben nem jött volna tőle az a jel folyamatosan, hogy Jane Andrewsnek távoznia kell az élők sorából. Miattam történt minden. Astrid pontosan tudta, hogy bele fogok szeretni. S ha már így történt, megvédelmezem az életem árán is.

## I. fejezet

# KÁPRÁZAT

EGY ESSZÉT KELLETT ÍRNUM az emberek vásárlási szokásairól társadalomtudomány-órára. Nem különösebben izgatott a téma, mert én mindig csak célirányosan veszek dolgokat: akkor, ha okvetlen szükségem van rájuk. Egyrészt, mert pofátlan flancolásnak tartom, amikor valakinek halomban állnak a felesleges cuccok a szekrényében vagy a hűtőjében, amikor más országokban meg éheznek. Másrészt pénzem sincsen – ám ez utóbbi sosem zavart igazán.

Elkalandoztam? Igen, már megint elkalandoztam. Szóval vásárlási szokások. Az emberek, mint a hangyák, úgy mozogtak a plázában, ahová beültem a jegyzetfüzetemmel, abban a reményben, hogy itt majd jól megszáll az ihlet. Persze, nem ez történt. Igaz, ami igaz, már órák óta figyeltem a shoppingolókat, de nem ám olyan szemmel, hogy mit rejthetnek a csiricsáré papírszatyrok, amikkel az üzletekből távoznak. Őket figyeltem, a szó szoros értelmében. Érdekelt, hová tartanak, vajon milyen viszonyban vannak azokkal, akikkel jöttek, és milyen gondolatok foglalkoztathatják őket.

Annak a nőnek ott miért is volt szüksége Prada táskára? Talán egy partira megy? Vagy ajándékba viszi valahová? Izgalmas képzelgések voltak ezek, jóval izgalmasabbak, mint hogy papírra vessem az ezerszer elcsépeelt néhány mondatot: mi, emberek, gátlástalanul,

gusztustalanul, betegesen túlköltekezünk. Na, jó, én aztán tényleg nem.

Végignéztem magamon: kopott farmer, piros tornacipő, fekete, ingnyakú póló és baseballsapka. A mama mindig mondja: Jane, drágám, nem bánnám már, ha végre lánynak néznél ki. De hát annak nézek ki, nem? Lángvörös, derékig érő hajam van. Oké, oké, tényleg mindig összekötöm, és sapi alá gyűröm. És a melleim is csak akkorák, ha borogatnám őket, talán el is múlnának. Felesleges lenne kihangsúlyozni mélyen dekoltált felsővel ezt a hiányosságot. Egyszer a mamának is elmondtam, aki persze rögvést talált megoldást a gondomra: Jane, drágám, engedd le a hajad, az majd eltakarja a melleid! Nevetett. Én is nevettem. Imádom, imádtam nevetni látni a mamát. Nem tudom, meddig láthatom még...

– Hozhatok neked még valamit? – Fölpillantottam, és a flegma pincéernőt láttam magam előtt, akit vélhetően nagyon idegesíthetett már, hogy órák óta ülök és bambulok egy ásványvíz fölött. Nem tudhatta, hány helyen jártam ez idő alatt a képzelet szárnyán, gondolatban...

– Nem, köszönöm – feleltem.

– Nézd, kislány, lassan vacsoraidő van, és héttől foglalt az asztal. Fogyassz valamit, vagy fizess és menj!

– Micsoda szívélyesség, éljen New York! – morogtam a bajsom alatt, majd a cuccaimat begyömöszöltem szép kort megélt fekete hátizsákomba. – Már megyek is, bocsánat!

A pincéernő arcán diadalittas mosoly villant, aztán többé ügyet sem vetett rám. Már csak dacból is a lehető legegyszerűbb testtartással, kecsesen próbáltam átvonulni a pláza éttermén a kijárat felé, ami helyel-közzel sikerült is, ha nem vesszük figyelembe, hogy kis híján elestem a kioldódott cipőfűzőmben. Nyugtáztam is

magamban: igen, már megint nagyon akartál valamit, izgultál és elszúrtad. Jane Andrews ha leblokkol, még a legegyszerűbb műveletet is képtelen normálisan elvégezni. Ilyen például a biciklim lezárása, vagy a hamburgerevés anélkül, hogy megharapnám a saját nyelvem. Született parás vagyok, na. Ez van.

Nem is bántam, hogy kirúgtak, mert elegendő volt már a pláza-hangulatból. Hogy képesek az eladók nonstop ekkora hangzavarban létezni? Ráadásul minden boltból más zene szól, igazi tuc-tuc dalok, amiktől szétmegy az ember feje. Dalok? Ugyan már! A zene nem ilyen.

Még beugrottam a gyógyszertárba, mert megígértem a mamának, hogy kiváltom a receptjeit. Szám szerint pontosan kilencet. Nem csoda, hogy annyit eszik szegénykém, akár egy kis madár, mert olyan sok bogyót kell szednie, hogy azokkal bőven jól lehet lakni. Nagyot sóhajtva nyomtam a gyógyszerész kezébe a pénzt, amibe a pirulák kerültek. Egy vagyon. Iszonyú sok dologról lemondtunk a kezelés kedvéért, de legalább, amíg hetente jöhetnek a patikába, biztos, hogy van anyám. Ez megnyugtató. Mamánál egy éve diagnosztizáltak mellrákot, az utolsó utáni pillanatban. Én nem is tudtam, hogy nem jár szűrővizsgálatokra – annyit dolgozott mindig, és ilyesmiről sosem esett szó. Sok éve már, hogy anyámat csak egy pózban láttam: a varrógép mellett. Névtelen bedolgozója volt egy nagy divatcégnek, gyönyörű, egyedi holmikát tervezett és varrt. Őt, az ötleteit soha nem becsülték meg eléggé!

A mama engem is szívesen öltöztetett volna, ha hagyom. Én azonban soha nem szerettem feltűnő ruhákat viselni, mert mint mondtam már, nincs mellem, ökörtérdeim vannak, és szerintem a csípőm is túl széles. A bokám pedig... akár egy elefánté, de komolyan. Emlékeim szerint csak egyszer viseltem szoknyát, valami

iskolai ünnepségen anyám hosszas könyörgésére, de akkor is nagyon szenvedtem.

Szóval mama: mióta kiderült a betegsége, és egyre rosszabbul van, már nem varr. Ennélfogva igazán pénzünk sincsen. Egyedül nevel engem hároméves korom óta – akkor apám megpattant egy táncosnővel, és azt hallottuk, Európába költözött. Én nem is emlékszem rá, így nem számít semmit. Csak a mama számít. Lassan, mélázva sétáltam a lift felé, és azt latolgattam magamban, vajon mennyi az esélye annak, hogy édesanyám meggyógyul. Megnyomtam a hívógombot, majd megfordultam és nézegetni kezdtem az egyik kirakatra ragasztott pályázati felhívás plakátot:

*A Lady Jessica szalon novellapályázatot hirdet! A pályamű a következő feltételnek feleljen meg:*

MESÉLJE EL EGY OLYAN NŐ NAPJÁT, AKI FIATAL,  
GYÖNYÖRŰ, SZERELMES, ÉS MINDENE A DIVAT!  
A LEGÉRDEKESEBB NOVELLA AD MAJD ALAPOT  
A LADY JESSICA DIVATHÁLÓZAT ÚJ REKLÁMKAM-  
PÁNYÁHOZ, AMI NEM MELLESLEG KOMOLY PÉNZ-  
NYEREMÉNNYEL IS JÁR!

Fantáziám mindig volt. Végül is, miért ne próbálhatnám meg? Lehet, hogy ma ezért kellett itt töltenem a délutánom. Hogy meg-lássam ezt a kiírást. A sors keze. Gyorsan elővettem a zsebemből egy tollat, és az e-mail címet ráfirkantottam a tenyeremre. Közben meghallottam a jelzőhangot, hogy a lift az én emeletemre érkezett. Az ajtó kinyílt, és én, hogy el ne szalasszam a járatot, még a plaká-tot nézve betolattam a kabinba.



Ettől a pillanattól kezdve minden összerosódott, mint általában, ha az emberrel valami sokkoló történik. Úgy éreztem, zuhanok, vi-sítózást, vészjelzést hallottam, de az ingereket valójában még fel sem foghattam, amikor valaki már felfelé húzott a liftaknából. Csak ek-kor tudatosult bennem, hogy csaknem lezuhantam a tizenhatodik emeletről. De zuhantam is, vagy nem? Hiszen éreztem! És mégis, akkor hogyan jöttem vissza? Mit keresek itt? És valójában kinek a karjába kapaszkodom, miközben a szívem összevissza verdes, és le-vegő után kapkodok? Felettem körülbelül egy méterrel még mindig kiáltoztak az emberek, olyan igazi tömegmoraj volt, mint amikor baleset történik, és összesereglik a nép, hogy lássanak egy kis vért.

– Még időben sikerült elkapnom a kezét! – hallottam meg egy hangot, majd egy pillanattal később megláttam a hozzá tartozó ar-cot is. Immár biztonságban, zavarodottan ültem a liftakna szélén, figyeltem megmentőm átható tekintetét.

– Jól vagy? – kérdezte. Én meg úgy bámultam rá, mint borjú az újkapura. Még arról is megfeledkeztem, hogy az imént halálfé-lemem volt, mert ilyen csodát, amióta a világon vagyok, én még nem láttam.

– Húúú... Ezt a kontaktlencsét melyik butikban vetted? – kérdeztem álmélkodva. – Biztos egy vagyona kerülhetett. Ilyen ezüstpöttyöset még sosem láttam!

A megmentőm elnevette magát, majd az elképedt arcú liftsze-relőhöz fordult, aki vélhetően eddig is itt állt, csak én nem vettem észre.

– Legjobb volna, ha orvost hívnának!

– Szent isten, sokkot kapott szegény kislány! – csóválta a fejét az idős szerelő. – A bevásárlóközpont már hívott orvost, aranyom, feküdjön le addig ide! Kellene valami a feje alá.

A ragyogó szemű idegen levette a pulóverét, és készségesen a tarkóm mögé igazította. Én hálás mosollyal néztem rá, mert egy kicsit szédültem, jó volt ledőlni. Valamint gyanítom, agyarázkódást is kaphattam, mert a liftszerelő bácsi a sokkos állapotba kerülésemmel valószínűleg arra célzott, hogy ő nem látja azt, amit én.

– Nem értem, ide miért nem írták ki, hogy szerelünk! – bosszszankodott az öreg. – Ez a kislány ott halt volna szörnyet, ha maga épp nincs itt a sarkában.

Sajnáltam a bácsit, amiért ilyen zaklatott, de annyira lekötött a táncoló ezüstpöttyök látványa a fiatalember szemében, hogy képtelen voltam megnyugtatóan válaszolni neki: minden rendben, jól vagyok. Titkon azt kívántam, tartson jó soká ez a megzavarodott állapot, mert ez az ezüstszem feeling nagyon bejön. Fellestem, hogy megnézzem, a bácsié is olyan-e. Nem volt olyan. Teljesen normális, alapbarna szem volt. Furcsa káprázat ez.

– Jól vagy, Jane? – kérdezte bársonyos hangon a megmentőm, és megsimogatta az arcom.

– Honnan tudod a nevem? – kérdeztem döbbsenten.

– Áááá... csak a személyidből. Szóval, jól vagy? Haza tudsz menni? Bocsáss meg, de nem tudom veled megvárni az orvost...

Úgy beszélt hozzám, mintha ezer éve ismerne, és ettől nagyon összezavarodtam, de azért próbáltam összeszedetten válaszolni a kérdésére.

– Persze, haza tudok menni, a kocsim a parkolóházban vár.

– Kicsi Jane, kérlek, ne vezess ilyen állapotban! Hívj egy taxit a kedvemért! Sok dolgom van ma, és nem biztos, hogy még egyszer ott leszek, amikor távozni akarsz a másvilágra! – Káprázatos mosolyt villantott rám, miközben úgy, hogy azt rajtunk kívül senki nem vehette észre, egy százdolláros bankjegyet csúsztatott a pólóingem zsebébe.

– Kisasszony, be akarja perelni ezeket a szemeteket? Leperelhetné róluk a gatyájukat is! – mondta szenvedélyesen hadonászva a liftszerelő. – Még ilyet! Nem kiírni, hogy a gyanútlan ember beeshet a liftaknába!

– Nem akarok perelni... – mondtam kábán, majd visszafordultam, hogy újra a megmentőm tökéletes arcába nézzek. Ő azonban már nem volt sehol.

– Nem látta, merre ment a férfi, aki... – fordultam gyorsan egy közelben álló hölgyhöz.

– Bocsánat, nem figyeltem – szabadkozott a nő. Amikor imbohyogva felálltam, hogy körülnézzek a tömegben és megtaláljam őt, hárman ugrottak hozzám, mert megijedtek, hogy el fogok szédülni a nagy lendülettől. Tény, hogy nem voltam a legrózsásabb állapotban, de ebben a pillanatban semmi más nem érdekelt, csak az, hogy az ezüstszemek gazdáját megtaláljam. Nem volt sehol, ahogy feltűnt, s amilyen bizalmasan közel éreztem magamhoz egyszerűben, olyan gyorsan köddé is vált. „Kicsi Jane”, te jó ég, így szólított. *Engem!*

– Sajnálom, de a gyógyszerei az akna mélyén landoltak – jött oda hozzám a másik, fiatalabb liftszerelő. – Sajnos egyhamar nem tudjuk őket kihalászni onnan.

Egy pillanatra elkapott a pánik, mert tudtam, hogy mama tablettái fogytán vannak otthon, és nincs arra pénzem, hogy még egyszer beszerezsem őket. Ráadásul a receptek... Gyors mozdulattal az ingem zsebéhez kaptam, és nagyot dobbant a szívem, de még a homlokom is verejtékezni kezdett az ijedtségtől, amikor kihúztam belőle a százdolláros és még valamit: a receptköteget. Gyorsan átnéztem, hiánytalanul ott volt az összes. Dr. Stone aláírásával, mintha csak az eredetieket szereztek volna vissza nekem. Ez már

sok volt. Liftbehullás, riadalom, megmenekülés, ezüst szempár, elvesztett gyógyszerek, „kicsi Jane”, pénz és receptek a zsebben... éreztem, ahogy beszippant a sötétség. Éreztem, hogy el fogok ájulni, ahogyan azt is, hogy karok nyúlnak utánam.

– Hol van már a rohadt doktor? Ez a kishölgy egész biztos, hogy agyrázkódást kapott, az a minimum!

Le mertem volna fogadni, hogy az ezüstszemű fiú arcát láttam megint, mielőtt elveszítettem volna az eszméletem.



– Biztos jól vagyok – ismételték már vagy harmadjára a fiatal, aggodalmas arcú orvosnak, aki nem volt hajlandó elfogadni, hogy nem kaptam agyrázkódást. Ha pedig mégis, az sem változtat semmin. Nekem muszáj hazamennem a mamámhoz, mert szegényke már iszonyúan izgul, és a gyógyszereit is be kéne vennie! Azokat a tablettákat, amik a liftaknában pihennek. De legalább a receptek és a pénzem előkerült valahogyan – hogy hogyan, az igazi talány.

Ezen a ponton lett elegendő. Leugrottam a vizsgálóasztalról, és úgy döntöttem, meglépek – remekül kihasználtam a pillanatot, amikor az orvos végre kiment, mert telefonon keresték. Sietősen végigcaplattam a kórház fehér folyosóin, ám közben a tekintetem ide-oda járt. Kerestem valakit. A tudatom kétségbeesetten kapaszkodott a csillogó szemű idegen emlékébe.

Ahogy elértem az intézmény robusztus ajtaját, már kifejezetten csalódott voltam, és keserűen nevetni kezdtem magamon. Hogy is gondolhattam én, a répavörös hajú Jane, hogy a különös, jóképű megmentőm akar tőlem valami mást? Már maga a feltételezés is

mulatságos. Nem is értettem, miféle remény támadt fel a szívemben, ha rá gondoltam. Rá. Egyáltalán kire? Még mindig fáj egy kicsit a fejem, de nem különösebben foglalkoztam a kellemetlen érzéssel. Hozzászóktam már. Mióta csak az eszemet tudom, hetente egyszer kínnó migrén gyötör.

– Hello, Jane! – köszönt rám Creevy az épület előtt. Ott álldogált a mamám régi Fordja mellett, a kulcsokat pörgette a kezében. Nagyot sóhajtottam. Amikor a plázából szó szerint elhurcoltak a kórházba egy kivizsgálásra, kénytelen voltam felhívni Creevyt, hogy segítsen rajtam, és hozza utánam a kocsimat. Nem volt más választásom. A barátom pedig – aki évek óta több szeretett volna lenni, mint barát – olyan önelégült arccal állt velem szemben, mint a macska, amikor bekapta a kanárit.

– Úgy tűnik, megmentettelek.

Keserédesen elmosolyodtam. *Apukám, az nem te voltál! De ha láttad volna!*

– Igen – bólintottam, majd gyors puszit adtam az arcára. – Köszönöm. Remélem, nem mondtad el a mamának, már megint mi történt velem!

Creevy Lorenzo arcára azonnal kiült a bűnbánó kifejezés, amit évek óta olyan jól ismertem. Ebből tudtam, hogy a mama otthon minden bizonnyal a falat kaparja miattam idegességében.

– Istenem, Creevy! – kiáltottam. – Nem azt kértem tőled, hogy rémiszd halálra az anyámat, csak annyit, hogy kérd el tőle a pót-kulcsokat, és gyere értem!

– Mit mondhattam volna, Jane? A mamád kölyökkorom óta ismer, és a vesémbé lát. Meg aztán engem is felzaklatott a hangod a telefonban. Mintha a túlvilágról beszéltél volna hozzám, vagy valami ilyesmi...

– A túlvilágról. Ja – mondtam rezignáltan. – Creevy Lorenzo, szerintem nem én kaptam agyrázkódást, hanem te. Ekkora szármárságot még életemben nem hallottam, és ha a mama azért lett rosszul, mert te megijesztetted, hát én... én...

– Míg vizsgáltak téged, a gyógyszereit is kiváltottam. Bocs, hogy belenyúltam a táskádba – szúrta közbe nyomorultul Creevy, majd felém nyújtotta a fehér papírszatyrot. – Hogy rögtön hazamehess és kipihend magad! Biztos kikészültél, azért nem mindennap zuhan az ember liftaknába...

Olyan kedvesen nézett rám, hogy ettől kissé alábbhagyott a tájékozó haragom.

– Jól vagyok. Már semmi bajom – mondtam még mindig kissé morcosan, majd megenyhülve, óvatos félmosollyal hozzátettem: – Hová mész innen? Elviszlek, ha akarod.

– A benzinkútra, melózni. Hattól műszakban vagyok – nézett rám hálás mosollyal. Az órámra pillantottam, s a megérzéseim nem csaltak.

– Creevy! Már fél nyolc. Te elkéstél miattam... jaj, majd én megmagyarázom a főnöködnek. Nem akarom, hogy miattam összeszeszidjanak!

– Nem lesz baj, Jane. Beszéltem Mr. Fitzpatrickkal, mondtam neki, hogy vészhelyzet van – húzta ki magát büszkén Creevy. – Tudod, hogy érted bármit megtennék.

– Köszí, de erre igazán nincs szükség – mondtam zavartan, majd az anyósülésre mutattam. – Szállj be, Creevy!

Ahogy én is bezuttyantam a volán mögé, még mindig éreztem, hogy kicsit szédülök. De hogy Creevy Lorenzo vezesse az autót, amikor én is benne ülök? Annyira rosszul azért nem voltam, hogy ezt hagyjam. Drága szomszédom úgy vezetett, akár egy örült.

Ma már történt épp elég tragédia, fő az óvatosság. Nem mintha én nem szeretném a száguldást, sőt... Az adrenalin csak úgy dübörgött az ereimben, amikor a maximumot kihajtottam szegény kis Fordból... Azelőtt. Mielőtt beteg lett a mama. Mióta tudom, hogy komoly fájdalmai vannak, és rajtam kívül senkire nem számíthat, eszem ágában sincs a testi épségemmel játszani. Pontosan tudom, hogy édesanyám életében én maradtam az egyetlen fénylő pont. Számtalanszor elmondta már, szerinte csakis nekem, a szeretetemnek köszönhető, hogy még nem vitte el a rák.

– Milyen kis töprengő vagy ma, Jane... – próbált beszélgetést kezdeményezni Creevy, mintha egyébként én volnék a szószátyárrok császára.

– Az utat figyelem – közöltem vele, s tényleg igyekeztem is, hogy ne gondoljak mindig a megmentőm szemeire, mert akkor tuti az újabb baleset.

– Mondd, Jane, egyáltalán hogy történt ez a dolog a lifttel?

– Elbambultam. Egy felhívást néztem az egyik kirakatban, majd hátraléptem. Rosszkor, rossz helyen. Leestem. Ennyi.

– És hogy élted túl a zuhanást? Cafatokban kéne lenned! – jelentette ki tágra nyílt szemekkel Creevy. Persze, az utat néztem, így nem tudom pontosan, mennyire meredt pillantással, de azért el tudom képzelni.

– Valaki időben utánam nyúlt és megfogta a kezem – mondtam halkán, és éreztem, hogy az arcomat előnti a furcsa, szokatlan pír. Felsejlett az emlékeimben az érintése, az a különös, áramütésszerű, bizsergető érzés.

– Jó reflexei lehetnek a csávónak! Mázlid volt – szögezte le Creevy, miközben bekapott egy mentolos rágót. *Jaj, ne! Mit gondol ez,*

*hogy búcsúcsók is lesz?* Sosem szerettem a mentol illatát, valahogy olyan hideg... – Kérsz te is?

– Nem, kösz – feleltem, és egy ötlet villant az agyamba. – Tudod mit, Creevy? Eléggé ideges vagyok ettől a liftes dologtól, tereld el a figyelmem valahogyan! Nem szeretném, ha a mama egy remegő roncsot látna, amikor belépek az ajtón. Mesélj kicsit, mik történtek mostanában a kúton? Olyan mulatságosak a történeteid! – kértem ártatlanul, s Creevy arca, ahogyan az várható volt, azonnal felragyogott. Egyszerűen imádta a munkahelyét, ahol hetente háromszor dolgozott sulis után. Én is melózom egy kis kifőzdében a Central Park közelében, de ez most nem tartozik ide.

– A múltkor bejött egy hidrogénszőke maca a pasijával... – vetette bele a sztoriba magát nagy lelkesedéssel, amiből tudtam, hogy hosszú lesz, és szerinte nagyon vicces. Remek. Legalább addig is csendben ellehetek a gondolataimmal. Képes vagyok úgy tenni, mintha figyelnék. A megfelelő pillanatokban helyeselek, bólogatok, mosolygok, hogy a mesélő jól érezze magát, de közben valahol Kínában járok gondolatban, s csak reménykedek, vissza ne kérdezzon az, aki épp mondja a magáét. Ez egy szörnyű hibám, tudom, de ami nem érdekel, arra egyszerűen képtelen vagyok odafigyelni. Creevy pedig csak mondta és mondta, amiért ez egyszer hálát adtam az égnek. Valahogy nem akaródzott neki a különös idegenről beszélnem – megmagyarázhatatlan okból.

– Creevy, megérkezünk – figyelmeztettem. – Azaz, már öt perce állunk. Ha nem mész, Mr. Fitzpatrick tényleg mérges lesz.

– Jaj, szívem, veled egyszerűen repül az idő! – Creevy kihasználta a kocsis nyújtotta közelséget, és magához ölelt. – Aztán most már



vigyázz magadra, Janey! Egy napra egy balhé épp elég. Mit fogsz most csinálni?

– Hazamegyek, és valahogy leszedem a sikítófrászt a mamámról! – mondtam, még mindig kissé szemrehányó tekintettel. – Aztán meg befejezem az esszét, amit elkezdtem a plázában... Creevy, elengednél? – Zavartan forgattam a szemeim.

– Oké, persze – húzódtott hátrébb vonakodva, majd felkapta a hátizsákját, és végre-valahára kiszállt az autóból.

Azért meg kell hagyni, rendes dolog volt tőle, hogy elment a mama gyógyszereiért, így egyenesen hazaindulhattam. Így talán kikerülhetem az őrjítő dugót Manhattan utcáin. Az Uptownban lakni azért kényelmes, mert viszonylag egyszerűen eljutok a suliba és a munkahelyemre is, hála a tömegközlekedés csodájának. Aki a Nagy Alma szívében él, az pontosan tudja, mekkora kincs a megtakarított idő. Ám olykor – ahogyan ma is – megengedtem magamnak azt az egyetlen luxust, hogy beüljek a viharvert kocsinkba. Mi tagadás, imádok vezetni. Miután Creevy végre elpályázott, bekapcsoltam a beépített CD-lejátszómat, a régi Ford egyetlen kényelmi berendezését, és hallgatni kezdtem a kedvenc filmem andalító dalait, méghozzá olyan hangosan, hogy az tökéletesen elnyomta a kocsik tülkölését. Amikor elértem a St. Nicholas Ave-t, letisztult előttem az út, és örömmel tapostam bele a gázba, hiszen ez azt jelentette, hogy tíz perc múlva már otthon vagyok. Együtt énekeltem Celine Dionnal, és igyekeztem megfeledkezni a néhány órája élőben lezajlott rémálomról.

A piros lámpa épp zöldre váltott, amikor elértem a kereszteződést a 141. utcánál, így nem lassítottam, gondolkodás nélkül áthajtottam. Aztán azon kaptam magam, hogy sikítok ijedtemben. Valami ugyanis alaposan eltalálta a kocsim hátulját, és elkezdtem

veszett módon körbe-körbe pörögni a kereszteződésben. Átfutott az agyamon, hogy nem voltam elég óvatos, hiszen így ősz lévén igen csúszós az út – mindössze annyi lélekjelenlétem maradt, hogy ezt az elmés megállapítást végiggondoljam magamban, de ezt leszámítva teljesen leblokkoltam. Csak pörögtem, pörögtem, közben hallottam a kiabálást, a dudaszót, és óráknak tűntek a másodpercek, amint életem képei kezdtek peregni a szemeim előtt...

– Nem engedem! – kiáltott közvetlenül mellőlem egy dühös, fájdalommal teli hang. Oldalra kaptam a fejem. Ott ült mellettem. Csak most még különlegesebb volt, mert ködszerű, fényes burok ölelte körül a testét. Gyönyörű volt. Mintha egy valószínűtlenül finom, selymes, fényből szőtt lepel borítaná a testét, mintha abból állna az aurája. Hirtelen különös nyugalom szállt meg, és nem zavart már a kocsi pörgése. Elmosolyodtam, és felé nyújtottam a kezemet. A tudatom tökéletesen elfogadta, hogy meghaltam. Hiszen ilyen csillogó szemű csodalények nem léteznek a való világban.

– Ne! – emelte maga elé a kezét parancsolóan. Azonnal elfogott a késztetés, hogy megérintsem kecses zongoristaujjait. – Ne érj hozzám most! Bármit is érzel, nem szabad! Ha hozzám érsz, mindennek vége! – Kétségbeesett volt, könnyörgő, és én nem értettem, hogy lehet szomorú az, aki ennyire gyönyörű. Tovább mosolyogtam rá bambán, és ösztönösen közelebb húzódtam.

– Jane! Nagyon kérlek! – folytatta fegyelmezetten. – Most azonnal lépj a fékre! Óvatosan nyomd le a féket!

– Nem emlékszem, hogy kell... – hebegtem, és tényleg teljes blokk volt az agyamon, annyira lefoglalt a külsejének csodálása. – Te voltál ott a plázában is, igaz?

– A jó életbe, Jane! Nem fogsz itt meghalni nekem! – kiáltotta, s aggodalmas pillantással nézett végig egyre ragyogóbb fényköntösbe

burkolt testén, majd határozott, kemény kifejezés ült ki szép arcára. Ha ér egyáltalán egy pasit szépnek nevezni. Nem tudom. Ő minden kétséget kizáróan az volt.

Csak bámultam, bámultam, miközben ő felkapta a hátsó ülésen felejtett plédem, amit még kora ősszel, az egyik Central parkos olvasásom során bennfelejtettem, és egyszerűen betakart.

– Nem érhetek közvetlenül hozzád! – mondta gyorsan, majd elém hajolt, ellökte a lábam, és az egyik kezével fékezett helyettem. Olyan finoman, mintha lenne a kocsi ABS, pedig sosem volt. Még pörögtünk néhányat a jégen, ám egyre lassabban, és ahogy ütött-kopott járgányom a megálláshoz közeledett, vele együtt halványult a mesés megmentőmet körülölelő furcsa, égi fény is. Amikor végül csikorogva megálltunk, enyhén nekicsapódva valaminek, a mellettem ülő férfi kinézete már megint elég emberi volt, a szemében szikrázó sok-sok ezüstpöttyöt leszámítva.

Döbentem ültem, moccanni sem bírtam, minden talpraesettséggem elhagyott, amint megfajthetetlen arckifejezéssel meredt rám.

– Már a plázában is mondtam, vigyázz magadra, mert nem biztos, hogy tudok rajtad segíteni! – mondta nekem vádlón. – Épp csak egy hajszálon múlt az életed, Jane, ma már másodjára!

– Tudom... de hidd el, nem szokásom... – hebegtem, miközben egy ingerült mozdulattal megszabadultam a rám terített takarótól.

– Én is tudom – közölte egyszerűen, majd halványan elmosolyodott, amitől *fullextrásan* jóképűvé vált, ha szabad ilyen mondanom. Aztán hirtelen kiszállt, megkerülte az autót, és kitessékelt a saját kocsiából. Mit sem törődve a balesetünk köré sereglett csodálkozó emberekkel, karon fogott – már megint az áramütéses „mentenélajulok”-érzés talált rám –, és beültetett az anyósülésre.

– Minden rendben? Tovább tudnak menni? – érdeklődött tőle bátortalanul az egyik járókelő. – Láttam, hogy nem a kishölgy volt a hibás, hanem a kamion, ami áthajtott a piroson! Egyszerűen el-szelelt! Hogy milyen emberek vannak! – méltatlankodott az idős úr.

– Talán kibírja hazáig az autónk, köszönjük! – megmentőm reményvesztett pillantást vetett a kocsimra, majd beült a volán mögé. Furcsán mutatott. Valahogy egy 2010-es Mercit jobban illett volna a külsejéhez, mint a mi csotrogányunk, amit anyuval közösen használtunk.

Egyesbe kapcsolt, és már indultunk is, különleges szemeit le sem vette az útról. Éppúgy viselkedett, mint én egy órája Creevyvel, azzal a különbséggel, hogy nem kért arra, meséljek valami mulatságot. Valahogy kellemetlennek éreztem a közénk telepedett feszült csöndet. Nem igaz, hogy nincs semmi mondanivalója a számomra azok után, hogy ma már másodjára húzott ki a slamasztikából! De ha a hegy nem megy Mohamedhez, Mohamed megy a hegyhez.

– Kösz szépen... – mondtam a lehető legártatlanabb hangomon.

– Nincs mit – mondta meglehetősen morcosan.

– Haragszol rám?

– Nem rád haragszom, hanem a helyzetre. Amit nem értek. Egyszerűen nem értem! Igen, dühös vagyok, de nem miattad! Azaz miattad, de másért, mint amit hiszel!

– Hát... én sem mondhatom el magamról, hogy értelek téged.

– Nem is kell – füstölgött tovább. – Inkább örülj annak, hogy jókor voltam jó helyen, és igyekezz kerülni a hasonló helyzeteket!

– Ki vagy te? – szögeztem neki a kérdést a lehető legkonkrétában.

– Chris. Chris Diamond.

– Szép neved van, de én nem így értettem! Miért néztél ki az előbb úgy, ahogy? Miért vett körül az a különös fény? És miért ilyen... varázslatos a szemed?

– Nagymama, miért olyan nagy a füled? Nagymama, miért olyan hatalmas a szád? – mondta durván, cinikusan. Ezüstszeme haragosan villant meg, ahogy rám nézett. – Ez a nap a *Piroska és a farkas* meséje, kicsi Jane! Rendben? Legjobb lesz, ha a saját érdekedben leszállsz a témáról!

A másodperc törtrésze alatt teljesen magamba zuhantam. Úgy beszélt velem, mintha nem lenne ki a négy kerekem. Vagy mintha egy kellemetlenkedő kis senki volnék, akinek nincs joga kérdezni, akivel csak a gond van. Hát persze, csak a gond van velem. Hiszen úgy söpört végig velem az utcán a Forddal, hogy ilyen iramban még én sem mertem soha közlekedni New York utcáin, pedig ahogy mondtam, régebben elég ön- és közveszélyes voltam. Minden biztonnal arra játszott, hogy minél előbb kitegyen az ódon bérház előtt, ahol azóta laktunk, amióta az eszemet tudom. Egy örültség férközött a gondolataimba, és sajnos megint hamarabb beszéltem, mint gondolkodtam volna, amikor a kocsim nyikorogva megállt lepukkant otthonom előtt.

– Szeretném meghálálni valamivel, hogy segítettél rajtam – mondtam halkán, szelíden. – Nem jönnél be egy teára? Esetleg egy kakaóra?

Keserűen felnevetett, majd megfejthetetlen csodapillantását ismét rám szegezte.

– Szívesen mennék, de nem lehet – mondta büntudatosan. – Lehetetlenül viselkedtem veled az előbb, kérlek, ne haragudj... Nem te tehetsz róla, hogy... hogy... ááá, mindegy is!

– Mondd el, mire gondolsz!

– Nem tehetem.

– Miért nem?

– Azért, mert ha elmondanám, mától pokollá válna az életed, kicsi Jane, és ezt nem akarom.

Levegő után kapkodtam. Már semmit nem értettem. Pedig nagyon szerettem volna! Chris lénye mágnesként vonzott engem, minden pillanatban vissza kellett fognom magam, hogy ne érjek hozzá. Megijesztett ez a furcsa, elmondhatatlanul erős kisugárzás, ami belőle áradt.

– És ha nem érdekel? – csattantam fel tehetetlenségemben. – Az én életem már úgylis pokol...

– Tudom – mondta fájdalmas arckifejezéssel. – Tudom, hogy beteg a mamád...

Az ereimben egyszerre megfagyott a vér. Ki ez az ember? Hogy lehet, hogy mindent tud rólam? Ijedt pillantásomat látva az égnek emelte a tekintetét.

– Bocsáss meg! Nem akartalak megijeszteni!

– Honnan tudsz rólam ennyit? Ki vagy te? Nagyon kérlek, mondd meg! Nem mehetsz el így, hogy kétségek között hagysz engem! – könnyörögtem.

– Felejtsd el ezt a napot, mint egy rossz álmot, Jane!

– Honnan tudod a nevem?

– Miért nem hagyod abba?

– Miért ilyen a szemed? Hogy tudsz így végigmenni az utcán?

– Úgy, hogy a fénylő pontokat csak te látod! Most elégedett vagy? Kérlek, hagyd, hogy kiszálljak és elmenjek!

– Tudod, a csoda ritka vendég az ember életében, és nem szívesen engedi el maga mellett!

– Csoda... Jaj, kicsi Jane, csodák nincsenek! – mondta csöndesen, szomorúan, majd felém nyúlt, a kezébe vette a kezem, és

óvatosan az ajkaihoz emelte. Furcsa gesztus volt ez, egyáltalán nem szokványos, de tőle valahogy olyan helyénvalónak tűnt. Ajkának érintésére mintha ezer és ezer táncoló pillangó kelt volna életre a gyomromban. Rosszulesett, amikor a kezem visszahullott az ölembe. – Ezt sosem fogom elfelejteni! Vigyázz magadra, Jane, nagyon kérek! Kerüld a veszélyt!

Bólintottam, még mindig kábán az érintésétől. Úgy éreztem magam, mint amikor megiszok vagy három pohár bort – olyan szalonspiccesnek. Amikor kiszállt az autóból, utána akartam kiabálni, de valahogy nem nyílt szóra a szám. A tagjaim nehezek voltak, valami kellemes zsibbadtság járta át a testem, és ahogy szétnéztem, kissé homályosnak láttam magam körül a világot. Amikor ismét Chris felé fordultam, már nem volt sehol. Elment. A távozásával a furcsa rózsaszín köd, a zsibbadtság, a tehetetlenség érzése is elmúlt, a látásom is helyreállt.

Meglepődtem, amikor egyszer csak azon kaptam magam, hogy hullanak a könnyeim – talán a sokkhatás miatt, ami ma ért. Vagy valakiért, aki megmentett, valakiért, aki különleges. Valakiért, akiről ha mesélnék, mondjuk Prissy Followsnek, rögtön őrülnék nézne. Valakiért, akit úgy hívnak, hogy Chris Diamond, és ezüstpöttyök táncolnak a szemében. Nem tudtam, miért akarom még látni őt. Csak azt tudtam, hogy eddig ismeretlen eredetű fájdalom kezdte gyötörni a lelkem a hiánya miatt, miközben felvonszoltam magam az emeletre, hogy eljátsszam a mamámnak, hogy minden rendben van. Pedig egyáltalán nem volt. Nagyon nem.

## 2. fejezet

# FENYEGETÉS

A MAMA AGGODALMAS ARCCAL ÜLT FÖL az ágyban, amikor meglátott átvágni a nappalin. Megint párnák között volt szegénykém, ez mostanában egyre gyakrabban fordult elő. Hiába, gyenge. A szívem mindig összeszorul, mert muszáj bevallanom magamnak, hogy egyre gyengébb. Ledobtam a hátizsákom a kanapéra, majd gyorsan, büntudatosan ügettem át a szobán a mamám felé. Ami velem történt, s amit megtudott – Creedy árulkodásának hála –, láthatóan megviselte. Sápadtabb volt, mint szokott, nagy, zöld szemee beesettebbnek tűnt, mint valaha. Ha lefogynék vagy öt kilót, az enyém is pont így festene. Persze, erre esély sincs, amikor a napot csokis fánkkal kezdem és forró csokival zárom. Az a csoda, hogy nem gurulok. Mama szerint az évészet nálam pótcselekvés, mert nincs elég barátom, így elfoglaltságom sincs. Hát mit tehetek én róla, hogy nem vagyok kíváncsi arra, amikor Brenda és Stella a különböző körömlakkokról és pasifogó praktikákról cseveg? Én világléletemben a könyveim és az irományaim társaságában éreztem magam a legjobban, a fantáziaerdőben, amit magamnak teremtettem. Csak az a baj, hogy gyorsolvasó vagyok, és pikk-pakk elfogynek a regényeim. Lehet, hogy épp ezért túlképzelegtem magam, és Chris nem több, mint egy vízió.



– Jane, drágám! – kiáltott fel a mama, és felém nyújtotta a kezét.  
– Mi történt, kislányom? Creevy valami szörnyűségről beszélt...

– Creevy a világon mindent eltúloz! – legyintettem könnyedén, majd a jobb kezemben szorongatott gyógyszerzsomagot az éjjeli szekrényre ejtve már töltöttem is egy pohár vizet a mamának. – Vedd be ezeket! Bocsáss meg, amiért késtem!

– Nem mondanád el, mi történt valójában? – simogatta meg gyöngéden a karomat a mama. – Azt látom, hogy egyben vagy, hála az égnek... de, Janey, remeg a kezed! Mesélj el mindent!

Sértődötten forgattam a szemeim. Nem lehetne már erről az egészből megfeledkezni? Fogalmam sem volt, hogy adhatnám elő a történeteket kíméletesen. Másodpercek alatt kellett összeraknom a sztorit a fejemben, még hozzá úgy, hogy az némely ponton egyezzen a Creevy által elmondottakkal.

– Képzeld, a plázában szerelték a liftet. Mielőtt beléptem volna, szokás szerint elbambultam, és leestem! De mindössze egy emeletnyire volt a felvonó teteje, ha nem húz ki engem Chris a liftaknából, akkor is megúsztam volna egy kartöréssel... gondolom – hadartam el egyetlen szuszra.

– Chris? – A mama arcára kiült az a kis tudálékos mosoly, amittől mindig ideges lettem. Miért ismer ennyire? Már az ábrázatom egyetlen rezdüléséből észrevette a fokozott érdeklődést.

– A srác, aki épp arra járt, amikor ez a kis baleset történt. Elkapta a kezem. Eszméletlen volt. Mint egy filmben.

– És a srác is eszméletlen volt?

– Én... igazából meg sem tudtam figyelni – motyogtam magam elé, de a mama csak nevetett. Nevetett, azzal a gyöngyöző kacagással, amit úgy szerettem.

– Ismersz – mondtam lemondó sóhajjal, és nem tehettem róla, de belőlem is kitört a nevetés. Egyetlen hisztérikus, folyamatos röhögés – azt hiszem, végképp úrrá lett rajtam a kergetyúk-kór, ha egyáltalán van ilyen. Ez is biztos a sokk utóhatása, de szerencsére végre elmúlt a veszély. Kinn már sötétedik, és én ma este ki nem teszem a lábam itthonról, nehogy újabb kalamajkába kerüljek. Bár... Van egy olyan érzésem, Chris felbukkanásának mindkét esetben köze volt ahhoz, hogy veszélyben forgott a testi épségem.

– Jaj, Janey... – sóhajtott a mama. – Annyival nyugodtabb lenne a szívem, ha olyan lennél, mint a többiek! Ha hazahordanál egy tucat barátnőt és minden hónapban más fiút. Félre ne érts, nem akarlak én megváltoztatni, hiszen így vagy te az én zseniális gyerekem, ahogy vagy... Csak épp azt látom, hogy egyedül vagy. Ez pedig nagyon bánt.

– Ez nem igaz! – tiltakoztam egy fokkal hevesebben a kelleténél. – Ott van Prissy, Tina és Creevy is... Egyébként sem volna időm több barátira a munka, a tanulás meg a könyveim mellett! Meg aztán... Senkivel nem töltöttem az időmet szívesebben, mint veled, mama.

– Szükséged volna szorosabb érzelmi kapcsolatokra, Jane... Én úgy érzem... és tudom, hogy te is tisztában vagy azzal, hogy nem leszek mindig veled...

– Mama, nagyon kérlek, ne mondj ilyet! – Éreztem, hogy a könnycsatornáim működésbe lépnek. El tudtam viselni, hogy beteg, meg tudtam birkózni azzal, hogy egyre romlik az állapota, de azzal a tudattal, hogy meg is halhat, nem voltam hajlandó szembenézni. Időnként, rosszabb napjain a mamám elém tartotta ezt a fájdalmasan igaz tükröt – ma, az engem ért katasztrófák után, végképp nem akartam belenézni.

– Jane... nem hazudhatunk magunknak a végtelenségig – mondta fáradtan a mama, fehér kis keze a párnára hullott.

– Én hiszek benne, hogy meg fogsz gyógyulni. Igenis hiszek! – hüppögtem, és újra ötévesnek éreztem magam, toporzékolni, kiabálni tudtam volna. – És nem tűröm, hogy feladd, és ilyesmikről beszélj nekem, mama! Miért kell az ördögöt a falra festeni?

– Félreértettél, Jane – felelte csöndesen, és lágyan megsimogatta könnyáztatta arcomat. – Arra gondolok, talán beszélgetnünk kellene arról, hogy éled majd tovább az életed, ha... szóval, ha a dolgok nem úgy alakulnak, ahogy szeretnénk.

– Én ezen nem akarok gondolkozni, és beszélgetni sem akarok róla! – zártam rövidre a témát, és akár egy gyáva nyúl, felálltam a mamám ágya mellől, hogy eliszkoljak a szobám biztonságos magánya felé.

Útközben felkaptam a nappaliban hagyott hátizsákom, és türelmetlenül rángattam ki belőle a nap folyamán teleírt papírokat. Szétterítettem őket az íróasztalomon, és mindent elköttem, hogy a sorok újraolvasása valahogy lekösse a figyelmem. Remegtem még mindig, pedig a szobában egyáltalán nem volt hideg. Talán a lelkem fázott. Jól jött volna a Chris lényéből áradó melegség, amit akkor éreztem, amikor mellette ültem az autóban.

Erről jutott eszembe az autó. Amikor megálltunk, valaminek alaposan nekicsapódtunk, és nekem azóta sem jutott eszembe megnézni, mi történt velem. Túl nagy volt a sok ahhoz, hogy ilyen jelentéktelen aprósággal foglalkozzam. Nem akartam lemenni az utcára, mert akkor újra bele kellett volna ütközniem a mama fájdalmas mondataiba, így arra gondoltam, az erkélyről nézek rá a Fordra.

Zuhogott az eső. Ahogy kihajoltam, hogy vessek egy pillantást a viharvert járgányra, a cseppek a hajamra hullottak. Sóhajtottam

egy nagyot, amikor rájöttem, hogy innen sehogy sem tudom meg-  
nézni a sérülést, mert az a kocsis másik oldalán van. Tanácsstala-  
nul, kiüresedett lélekkel bámultam a forgalmas utcát, hallgattam  
az autók tülkölését, és vártam valamire... Valamire, ami itt van  
kinn, és visszavarázsolja a szívembe a melegséget. Látni akartam  
őt. Christ. Csak még egyetlenegyszer. A titokzatos férfit, akiről a  
világon semmit nem tudtam, csak azt, hogy eddig soha nem érzett  
szeretetenergiát közvetít felém. Szeretetenergia. Eddig nem is vet-  
tem észre, hogy ez a szó szerepel a szótáramban.

A gondolat úgy talált rám, ahogyan a villám hasítja ketté a föl-  
det. Annyira kellett a lelkemnek a jelenléte, hogy képes voltam  
kihívni önmagam ellen a sorsot. Egyetlen határozott mozdulattal  
vettem át magam az erkély korlátján, majd imbolyogva kerestem  
az egyensúlyom a keskeny peremen, ami a többemeletnyi mély-  
ségtől elválasztott. Egy pillanatra meghökkenem: mit akarok én  
most tenni? Biztos voltam benne, hogy elment az eszem, de azért  
erőt gyűjtöttem az elrugaszkodáshoz. Igazából ugranom sem kell,  
elég, ha elengedem a korlátot és kicsit előredőlök. Máris tuti az  
esés. De olyan ijesztő! Ennek ellenére bíztam benne. Bíztam ab-  
ban, ha most leesem, megint feltűnik a színen, és újra elkap, tehát  
nem eshet semmi bajom. A manőver előtt vettem egy hatalmas  
levegőt.

– Jane Andrews! – hallottam magam mögül a mamám kétségbe-  
esett hangját. – Mi az ördögöt csinálsz te ott?

– Ihletet gyűjtök! – mondtam nyomorult arckifejezéssel, majd  
rezignáltan visszamásztam az erkélyre. Ekkor vettem észre, hogy  
már nem csak a hajamból, de a ruhámból is csöpög a víz. A mama  
lekapott egy tiszta törülközőt a ruhaszárítóról, majd aggodalmas  
arccal a vállaimra terítette.

– Nem kellett volna felkelned! – morogtam, miközben visszatestékeltem a szobámon át a nappaliba, majd egy bögre forró kávéval töltöttem meg. – Pihenned kéne!

– Janey, én nem szoltam semmit, amikor virágkoszorúval a fejeden mentél iskolába, vagy kiültél az autópálya fölé a jegyzetfüzetteddel ihletgyűjtés címszó alatt... De mit akartál az erkély peremén lógva? Hát hogy hagyhatnád így itt...? Remélem, a jó sorsom kegyes lesz hozzám, és maradhatok még, mert melléd egy békehadtest is kevés volna bábiszitternek!

– Kérlek, mama, ne kezd megint! – puffogtam. – Én csak elképzelttem, milyen érzés lehet az ugrás előtti pillanat egy öngyilkosjelöltnek...

– Nem írhatnál vidámabb történeteket, Jane?

– Dehogynem. Majd ha vidámabb lesz az életem – mondtam frappánsan, legalábbis én úgy éreztem, az volt. Gondolatban még mindig kinn voltam az esőáztatta utcán, Chris Diamond ölelésében. Milyen lehet az ölelése, ha már a pusztá érintésétől is remegni kezd a testem-lelkem? Biztosan nem olyan, mint amikor Creevy Lorenzo félszegen magához szorított a Fordban.

A mama felállt az asztaltól, és rögtön láttam, hogy kicsit megszé-  
dül, de azért próbálta tartani magát.

– Vissza kéne feküdnöd... – korholtam.

– Csak akkor, ha megígéred, hogy ma már semmiféle öngyilkosjelöltet nem akarsz eljátszani! – kérte halvány mosollyal. – De előbb gyere, kislányom! Mutatok neked valamit! Ezt próbáltam az előbb bevezetni valahogyan, de nem hagyta.

A mama a varrószoza felé indult, én pedig követtem. Kicsi, levegőtlen szobácska volt, a padlószőnyegen annyi cérnamaradvány-nyal, hogy tarkának tűnt, a falakon sok-sok divatterv, a mamám

rajzai. A helyiségből nyílt egy kis gardrób, amit egy lila tolóajtó választott el az alkotótértől, mama itt tartotta az anyagokat. Valamikor gyerekkoromban járhattam ott benn utoljára, amikor bújócskáztunk. Jól emlékeztem a rengeteg különböző kelmére: selyem, bársony, krepp, pamut, tüll, szatén... Jól ismertem mind-egyiket.

Mama elhúzta a gardrób-szoba ajtaját, és kihozta, amiket mutatni szeretne. Ruhák voltak, persze. Csakhogy egyedi modellek, olyanok, amiket régebben készített divatházak számára. Mindig fájt a szívem, amikor arra gondoltam, hány nő hordja egy-egy neves divattervező mögé rejtve valójában az én drága mamám munkáit. Most büszke mosollyal az arcán akasztgatta egymás mellé a vállfákat, szemében ott csillogott annak a lelkesedésnek a fénye, amit gyerekkorom óta olyan jól ismertem. *Mama és a ruhák. Egy önálló életet élő világ.*

– Meseszépek – mondtam, majd végigsimítottam egy kifejezetten álomszerű hófehér szaténruhán. – Ezeket mikor csináltad?

– Mióta nem vállalom egyedi megrendeléseket – vont a vállát. – Ezeket nem akartam már eladni, Jane. Neked tartogattam. Ha én már nem leszek, el tudod őket adni. Nem tudok mást örökölni neked. A Mara, a Shiney Studio vagy Christian Bellini... – sorolta a divatházakat. – Egész biztos, hogy rögtön megvennék ezeket alapdaraboknak. Ne add olcsón, Jane! – Most már a mama szemei is könnybe lábadtak.

– Nem fogom – suttogtam elérékenyülve, majd magamhoz öleltem az én pici, törékeny édesanyámat. Amikor ismét a tudatomba férkőzött, hogy egy gyilkos kór tombol a testében, úrrá lett rajtam a remegés. Egyszerűen nem tudtam nélküle elképzelni az életem. – De mama, nem hagyhatsz itt, ez nem lehetséges!

– Legyen úgy, ahogy mondd! – felelte bölcsen, majd a ruha-költemények felé pillantott. – Csak azt szerettem volna, hogy tudj ezekről, Janey. Hogy legalább te ne kerülj bajba...

– Értem – feleltem, még szorosabban hozzábújva. – Bocsáss meg, amiért rosszul reagáltam! Meg kéne már tanulnom felnőttként viselkedni...

– Sosem láttam még nálad felnőttebb embert, Jane! Páratlan felelősségtudattal voltál jelen a saját kis világodban mindig is... Ez az, ami megijeszt, hogy soha semmi olyasmit nem csinálsz, mint a többi fiatal! Legalább ezzel a Chrisszel megvolt a telefonszámcsere? – kérdezte reménykedve.

– Nem hiszem, hogy a vörös nőkre bukik! – fintorogtam téglaszín, ázott loboncomra mutatva. – Meg kéne szárítani! – tettem hozzá, majd még egyszer megcsókoltam az édesanyámat, és a fürdőszobába menekültem.

Ezek szerint a sorsom – vagy ki tudja, milyen felsőbb erő – azt akarta, hogy ne vessem le magam az erkélyről az utcára. Józanul végiggondolva az előbbi szituációt, valóban butácska ötletnek tűnt. Elvégre, kicsoda Chris, hogy rögtön tudja, ha veszélyben vagyok? Honnan is tudná? Végtére ő is csak egy ember. Az, hogy ma kétszer is jókor volt jó helyen – legalábbis az én szempontomból –, az a véletlen műve is lehetett. Rendben is volna a dolog, de a testét körülölelő lágy-puha fényt, az ezüstösen csillogó szemeket sehogyan sem tudtam magamnak megmagyarázni. Azaz, egyféleképpen igen. Méghozzá úgy, hogy megőrültem, és képzeltem ezt az egészet – csakis a fantáziám lehetett az oka, biztosan túlműködött a sokktól.

Miután megszárítottam a hajam – megjegyzem, iszonyú sok időbe telt, mert kazalnyi van belőle –, még elővettem a könyveim néhány órára, mert másnap zárthelyit írtunk médiatudományból.

Mindent tudtam, de biztos, ami biztos alapon átnyálaztam az egészet még egyszer – közben elmajszolva három-négy mogyoróvajás kenyeret.

A képtelenségeim este tizenegykor találtak rám ismét, amikor a nyakamig betakarózva lekapcsoltam a lámpát, és figyeltem a szélben hajladozó faágak árnyékát a szobám falán. Egyre álmosabb lettem, és akkor mintha elsuhant volna egy alak az árnyékvilágban, olyan gyorsan, hogy csak a pillanat töredékéig láttam... Aztán, mintha csak fejbe kólintottak volna, úgy merültem mély, álmatlan álomba.



Végtelen fénylő pontok tengere volt az ég. A főszereplők, a csillogok, furcsa táncot jártak. Ide-oda röpködtek. S néha, amikor összeütköztek, az egyik lehullott, elképesztően gyorsan közeledett a föld felé. Szívből sajnáltam, mert tudtam, csúfos véget ér. Mire fölocsúdtam, azt láttam, hogy két ragyogó kis bolygó már megint egymás felé tart. Elkaptam a tekintetem, s az egyik irányt változtattott. Ekkor vettem észre, hogy a mozgásukat én irányítom a pillantásommal, én! Rettenetesen élveztem a játékot.

Szinte fáj, amikor varázslatos álmomból kiszakított az óra kíméletlen csörgése. Még öt percig nyújtózkodtam, ásítotam az ágyban, ez a reggeli „ötpercezés”, ahogy hívtam, gyerekkorom óta mindennapos volt. Amikor mama bejött a kakaóval, mindig kértem még egy kis időt az ébredezésre. Ám mióta gyengélkedett, én voltam az, aki bevitte neki a kávé.

Kikászálódtam az ágyból, majd a fürdőszobába mentem, hogy némi vizet lötytyintsek megviselt arcomra. A tekintetem még



mindig kissé eszelősnek tűnt a tegnap átéltek miatt. Gyorsan fogat mostam, copfba fontam a hajam, majd felvettem egy farmert, egy pólót és egy fehér gyapjúpulcsit. Egyébiránt hihetetlen csapás a sorstól, ha az ember vörösnek születik, ugyanis csak néhány színt lehet hordani. Hiába imádom például a lilát, ha fölvenném, kiröhögnének benne. Így is mindig összesúgnak a hátam mögött, nem szeretném mindezt harsány, hozzám nem illő színekkel tetézni. Még szerencse, hogy a fehéret és a feketét kedvelem leginkább.

Reggeli készülődésem véget is ért azzal, hogy a könyveimet és vizsgakabálámat, az apámtól ezer éve kapott plüssmacit betettem a hátizsákomba. Ez volt az utolsó dolog, amit ajándékba adott, mielőtt elhagyott volna bennünket – legalábbis állítólag, mert a búcsújelenetre nem emlékszem. Pici voltam még. A konyhába mentem, és bambán bámultam kifelé az ablakon, míg a vízforraló dolgozott. Arra gondoltam, milyen normális ez a reggel. Pontosan olyan, mint bármelyik másik. Azzal a különbséggel, hogy tegnap történt velem valami – valami, amit jobb volna elfelejteni. Tudtam, hogy nem lehet, nem is áltattam magam. Késztetést éreztem arra, hogy beszéljek valakinek a történetekről, de nem tudtam, egy kézen is bőven megszámlálható barátaim sorában ki lehetne az, aki nem hinné, hogy meghibbantam. Miközben egyetlen húzással benyeltem a saját hosszú kávémat, arra a következtetésre jutottam, hogy legjobb lesz, ha senkinek nem szólok a dologról. Még a végén a zárt osztályon kötök ki.

Mama még aludt, amikor bevittem neki a kávé. Gyors csókot leheltem a homlokára, majd letettem a forró bögrét, és amilyen halkán csak tudtam, kiosontam a lakásból, noha félúton kicsit mérglődtem azon, hogy a cipőm nem száradt meg tegnap óta.

A Ford így nappali fényben egészen rettenetesen festett. Az első ötletem az volt, hogy metróval megyek suliba, de meggondoltam magam: a mama így nem láthatja meg a házunk előtt ezt a kocsit. Eldöntöttem, hogy vállalva ennek következményeit, felhívom Creevyt – talán ki tudja kalapálni valahogyan, és nem is kér érte hajmeresztő összeget. Hogy ez *nekem* mibe fog kerülni, abba ezen a reggelen nem akartam belegondolni.

Nyolcra mentem suliba, s a városnak ezen a részén leginkább tíz körül szoktak lenni fennakadások, így minden bonyodalom nélkül beértem az egyetemre. Amikor megálltam a parkolóban, elhúztam a számat, mert láttam, hogy Brenda – a sulis menő csaja, ahogy mondani szokták – és a sleppje a főbejárat előtt álldogál szokásos cigarettafüst-felhőjükbe vonva. Mindig úgy néztek rám, mint egy bolygó hollandira, amit még jobb napjaimon is rosszul viseltem. Ideges lettem tőle. Az ember azt hinné, a huszonegy évesek már kinőtték egymás cikizéséből, de ez a törvényszerűség a mi sulinkra nem érvényes. Brenda és kebelbarátnője, Stella – no meg a körülöttük sertepertelő örökösen vihogó fiúk – egyetlen alkalmat sem hagytak ki, hogy szekáljanak.

Elhatároztam, hogy nem nézek se jobbra, se balra, csak felsétálok a főlépcsőn, és ügyet sem vetek rájuk.

– Hé, Andrews! – Már a hideg is kirázott Matt Shelton hangjától. Okos volt, jóképű, és állandóan Brenda körül legyeskedett. Valószínűleg csak azért cikizett engem, hogy a szívszerelme kedvére tegyen. – Mi történt a kocsiddal? Elég megviselten néz ki!

– Már alapból is! – kuncogott mellette negédesen Brenda.

Rosszulestek a megjegyzéseik, de elhatároztam, hogy folytatom az észre sem veszem játékot. Ezt jól begyakoroltam az évek során, mert sosem voltam a társaság kedvence. Különcnek gondolnak,

s talán igazuk is van. Nincs mit tenni – a népszerűségi indexem már rég mínuszba futott. A lábam pedig föl a nyakamba, ahogy megcsúsztam a jégen! A fenébe! Volt képe befagyni, és tönkretenni az én büszkének szánt bevonulásomat. Már hallottam csoporttársaim újfent kitörő röhögését, amikor hirtelen megérkeztem... Valami sokkal puhábbra, mint a beton. Nem fájt semmim, mégis úgy éreztem, elsüllyedek szégyenemben. Ha Matt Shelton sietett a segítségemre, azt nem élem túl. Ekkora pechem nem lehet. Még a diplomaosztón is ennek az esésnek az emlékével fognak engem örületbe kergetni.

– Jane... Most nagyon-nagyon bevarted volna a fejed! – hallottam meg a bársonyos hangot, amitől egyszeriben felpattant a szemem. A látványt valósággal itta a tekintetem, úgy meredtem Chrisre, mintha ufót látnék, vagy legalábbis valami nagyon hasonlót.

– Nem gondoltam, hogy... hogy ilyen hamar viszontlátlak! – hebegtem zavartan, elkerekedett szemekkel. – Chris...

– Kértelek, hogy vigyázz magadra, és ne hívd ki magad ellen a sorsot! – korholt, de a tekintete kedves, szeretetteljes volt. Felbátorodva válaszoltam neki.

– Nem csináltam semmit, csak bejöttem a suliba...

– Jane, hidd el nekem, ha nem vagyok itt, nagyon rossz helyen verted volna be a fejed. Megkönnyítenéd a helyzetem, ha a lábaid elé néznél...

– Csak akkor látlak, ha bajba kerülök – latolgattam. – Erről van szó?

– Állj fel, kérlek szépen, és menj be az egyetemre! – sziszegte mérgesen, de a szeme mosolygott rám. A hónom alá nyúlt, és felsegített a jégről. Egy másodpercig a karjaiban tartott. Úgy éreztem,

egész biztos, hogy most fogok darabokra hullani az érzéstől, ami végigsöpört rajtam.

– Látlak még? – kérdeztem bizakodva.

– Nagyon remélem, hogy nem – mondta, majd elengedte a kezem, és sarkon fordult. Sietős, könnyed léptekkel távolodott tőlem, többé hátra sem nézett. Csak álltam és bámultam utána – az elmúlt huszonnégy órában többet álltam bambulva, mint eddigi életemben összesen. Mondjuk, mindig csöndesen szemlélődő típus voltam, na de ennyire...

– Nézzétek, mindjárt a nyála is kicsordul! – hallottam meg egyszerűen Stella Stevens gúnyolódó hangját.

– Remélem, Jane, megjegyezted magadnak az ürgét, mert többet ilyen nem fog hozzád érni... – tódította Brenda.

– Ha elégszer elesik, még az is meglehet! – kontrázott rá Matt, majd kissé lemaradva a bandájától, félszegen hozzám fordult. – Segíthetek valamit? Nem ütötted meg magad?

Nocsak, ennek lelke is van?

– Már éppen eleget segítettél! – mondtam dühösen, majd megindultam a lépcsőn fölfelé.

– Óvatosan! – kiáltott utánam.

Nem érdekelt. Iszonyúan sértette a hiúságom, amit a lányok a fejemhez vágtak. Persze, Chris valóban csodálatos, sőt, mondhatni, hogy gyönyörű, de azért szerintem én sem vagyok egy bányarém! Lehet, hogy nem használok annyi flancos festéket, mint ők, de nincs is szénakazallá hidrogénevezve a hajam, mint Brendáé. Valami azt súgta, Chris közelségét ők sem bánták volna. Nem tudom elképzelni, hogy akadhat valaki a világon, akinek ne kellene Chris. És ő már megint elment. Csak úgy ukmukfukk, köszönés nélkül. De ismét itt volt, ugyebár? Új bizakodás költözött a szívembe,

és magabiztosan mosolyogva léptem be a vizsgaterembe – hiszen valamit csak jelenthetek neki, ha már harmadjára mentett meg a balesettől. Ám azt, hogy az elmúlt huszonnégy órában miért történt velem ennyi negatív dolog, végképp nem értettem. Mintha csak egy felsőbb erő próbálna kiiktatni, eltávolítani az útból. Már megint túlműködik a fantáziám. Úgy döntöttem, inkább a teszttem megírására koncentrálok.



Ebédszünetben Prissy Follows csapódott hozzám. Talán nevezhetem az egyetlen közeli barátnőmnek, mégsem annyira rokon lélek, hogy ezt a státuszt őszintén neki tudjam adományozni. Pedig igazán jószívű, és nap mint nap hangot ad annak: nem érti, hogy a menők sleppje miért van mindig rám szállva. Persze, szokás szerint jóval hamarabb eljutott hozzá a reggeli esésem híre, mint hogy találkoztunk volna. Lehet, hogy fontosabb vagyok annál a jelentéktelen égerkénél, akinek érzem magam, ha ilyen sokan beszélnek rólam. Ez kellemes gondolatnak tűnt.

– Matantól hallottam, hogy a múltkor, egy eldurvult hétvégi buliban Brenda, Stella és Matt együtt volt! *Úgy* együtt! Érted? Hármasban! – fejtegette megbotránkozó arckifejezéssel Prissy. – Nem értem, az ilyen ember hogy veszi a bátorságot mások cikizéséhez! Mintha bizony ő olyan büszke lehetne magára...

– Jaj, Priss! – sóhajtottam. – Hagyjuk ezt a témát! Ha róla beszélgetünk, ha bosszant bennünket, akkor elérte a célját.

– De ha egyszor bosszant! Én a helyedben biztos behúztam volna neki egyet, amikor azt mondta, olyan jóképű pasi biztos nem fog többé hozzád érni, mint aki felsegített a jégről...

– Ó, szóval ezt is hallottad!

– Brenda telekürtölte a fél egyetemet azzal, hogy milyen fantasztikusan nézett ki! Eldöntötte, hogy addig járja majd a várost, amíg újra bele nem botlik. Egyszóval, szerintem irigykedik rád!

Ezen nevetnem kellett.

– Brenda? Rám? Ugyan miért? Mert egy járókelő felsegített a jégről? Elhiszem, hogy jobban élvezték volna, ha egyedül próbálok felállni, és közben elesem még vagy kétszer! Sosem felejttem el a röhögésüket, amikor tavaly biciklivel jöttem, és a farmerom szára a kerekek közé akadt...

– Tényleg olyan helyes volt? – kérdezte őszinte érdeklődéssel a hangjában barátnőm.

– Az – húztam fel az orrom a plafonra pillantva. – És ráadásul nem most láttam először.

– Hú, de izgalmas!

– Tegnap óta épp harmadszor botlottam bele, vagy ő belém. Csak annyit tudok róla, hogy Chrisnek hívják, és olyan... – tépelődtem néhány másodpercig, beavassam-e Prissyt a különös idegen furcsaságaiba, de aztán meggondoltam magam.

– Milyen? – kérdezte tőlem sűrgetően.

– Nos, olyan érdekes. Mindig akkor bukkan fel, amikor épp ki akar nyírni a sors. Mint egy őrangyal. – Ahogy ezt kimondtam, az ajkaimhoz kaptam a kezem. Véletlen felismerésem szinte ledöntött a lábamról. Ez lehet a megoldás? Chris egy őrangyal? Egy hús-vér őrangyal? Lehet-e egyáltalán egy égi lényt hús-vér jelzővel illetni? A szívem a torkomban dobogott, éreztem, hogy egészen lesápadok a döbbenettől, amint Prissyvel átvágtunk az egyetem előcsarnokán.

– Hé, Jane, mi baj? A földön vagy még? – nevette el magát Prissy.

– Persze, csak... jött egy ötlet. Tudod, a készülő regényemhez.

– Mikor olvashatom már el a kész fejezeteket?

– Hú... nem tudom. Majd ha már kész íve van a történetnek, talán akkor. Különben is, a következő napokban mást fogok írni. Láttam a plázában egy felhívást, az egyik butik pályázatot hirdetett. Butácska versenykiírás, a téma a divatos nő egy napja, de talán tudok vele valamit kezdeni. Persze, egy halom pénzt lehet nyerni...

– Ó, ha egyszer én nyerhetnék egy halom pénzt... – ábrándozott Prissy, és már bele is kezdett volna a fantáziája eleresztésébe, ha nem halljuk meg mindketten a vezetékneveket a hátunk mögül.

– Miss Andrews? Miss Jane Andrews?

Gyorsan megfordultam, és a sulis öregebbik portását, Mr. Jenkinst láttam a hátam mögött. Kissé rezignáltan méregetett, majd fejével az egyetem fogadópultja felé bökött.

– Keresik – nyögte ki meglepetten. Én is a bejárat felé pillantottam. A futurisztikus porta üvegekabinja előtt egy nő és egy férfi állt, mindketten dacosan bámultak az arcomba. Fekete ruhát viseltek, tetőtől talpig. Éppolyanok voltak, mint a filmekben a titkos ügynökök, csak... valahogy sokkal szebbek. A nő nálam talán néhány évvel lehetett idősebb, átható kék szemei voltak és szoros kontyba fésült fekete haja. Arckifejezése mosolytalan, alakja meghökkentően karcsú, az összhatásra pedig rátett valószínűtlenül magas sarkú ébenfekete cipője. A férfi latinus megjelenésű volt, a haja hullámos, félhosszú, komor, sötét szemekkel, határozott orral – amolyan Antonio Banderas módra egyszerre jóképű és ijesztő.

Néztem őket, ők néztek engem, a portás a fejét vakargatta, legalább annyira nem értette a helyzetet, mint én vagy Prissy. Talán azon töprenghetett, mit is akarhatnak ezek a nagyon előkelőnek tűnő emberek egy olyan kis senkitől, amilyen én vagyok. Magam sem tudom, miért, de tartottam, félttem tőlük. Pedig fényes nappal

volt, a sulis aulájában álltunk – azaz elvileg nem történhet velem semmi különös. Ha meg akarnának ölni valamiért, akkor elkaptak volna egy sikátorban. Na, jó, erre nem lett volna esélyük, mert sosem járok sikátorokba. Így maradt az egyetem. Nem túl idilli hely a halálra – márpedig látogatóim arckifejezéséből nem néztem ki semmi jót.

– Jane... ismered ezeket az embereket? – kérdezte furcsa tekintettel Prissy.

– Nem – ráztam meg a fejem. – De... azt hiszem, oda kellene mennem hozzájuk. Velem jössz?

– Nem is tudom, Jane... Ezek hozzád jöttek. A menzán találkoztunk... – mondta egy kisegér hangján Prissy, majd annak rendje és módja szerint eliszkolt. A portás időközben visszament a posztjára. Nem volt kíváncsi életem további alakulására. Ez van.

Lassan, ahogyan a kísértetek a mesékben ólomsúlyt húzva maguk után, átvonszoltam magam az előcsarnokon két érdekes vendégem felé. Azt kívántam, bárcsak egy szemernyi jóindulatot felfedezhetnék, mondjuk, a nő arcában! Hát nem teljesült a kívánságom. Minél közelebb értem hozzájuk, ők annál jobban utáltak – legalábbis erről árulkodott a pillantásuk. Bármennyire nevetséges volt is ez fényes délben, egy főiskolai előcsarnokban, kívül-belül remegtem. Megálltam, tőlük úgy háromlépésnyire. Valamiért taszított a közelségük, mintha... mérgezne az aurájuk, vagy valami ilyesmi.

– Helló – köszöntem nekik, igyekeztem nyugodtnak tűnni. A kék szemű nő valószínűleg átlátott a próbálkozásomon, mert telt ajka gúnyos kis mosolyra húzódott.

– Helló, Jane – szólított a nevemen a férfi, majd játékosan rám kacsintott. Mímelt kedvességnek éreztem. – Victor vagyok. A társam pedig Nolessel. Nem kell félned tőlünk. Jót akarunk neked.



Kényszeredetten elnevettem magam. Már kezdtem megszokni, hogy vadidegen emberek a nevemen szólítanak. Én örültem meg, vagy a világ körülöttem?

– Én a helyedben nem nevetnék – szólalt meg először mély, bűgő hangon a nő, Nolessel. – Veszélyben vagy, Jane. Mi pedig azért jöttünk, hogy figyelmeztessünk.

– Miről van szó? Valaki be akar törni hozzánk? Vagy bántották az anyukámat? – Szinte fojtogatott engem a jeges rémület.

– Butuska kislány – kacagott fel a férfi, aki Victorként mutatkozott be. – Ne akard átverni önmagad! A probléma ennél összetettebb. Te is tudod!

– De ezt nem itt fogjuk megbeszélni! – Nolessel arca egyszeriben kedves mosolyra húzódott, majd szívélyesen belém karolt. Azonnal megéreztem az oldalamhoz nyomódó hideg fémet. Szentséges ég, ezeknek fegyverük van! Páni félelem lett úrrá rajtam, és elhatároztam, mindent megteszek, amit mondanak, mert nekem ma is haza kell mennem. Haza, a mamámhoz. Remélem, nem bántották... Istenem, csak azt ne!

– Anyádért ne aggódj! – súgta a fülemben Victor. Kirázott a hideg. – Édesdeden varrogat otthon. Egy újabb ruhácskát az ő drága kislányának. Milyen aranyos, nem, Nolessel?

– Bűbájos! – kacsintott Victorra a hideg, kék szemű nő, majd rám mosolygott, mielőtt betuszkolt volna a főlépcső előtt parkoló hatalmas, elegáns, fekete autóba. A tekintetében ezúttal nem volt gúny, próbált felém bizalmat sugározni, de ez nem nagyon sikerült neki. Kétségbeesetten bámultam vissza az iskola épületére, mintha utoljára látnám. Rettogtam, hogy ez így is lesz.

Rémülten pillantottam körbe a csodajárgányban, amiben vas-tag, hangszigetelő üveg választott el bennünket a sofőrtől. A kocsilágyan, suhanva, könnyedén indult el velünk az utcán. Victor

mezglazította a nyakkendőjét, Nolessel pedig kényelmesen keresztbe tette hosszú lábait, és felsóhajtott. Úgy nézett ki, mint aki rögtön elővesz egy női magazint és egy tábla csokoládét, élvezve az utazást, miközben én zihálva, halálra vált arccal meredtem rá az ülésről. Már nem nyomta az oldalához a fegyvert, de úgy éreztem, mintha még mindig ott volna, lyukat vájva a bőrömbe.

– Hová visznek? – kérdeztem remegő hangon.

– Csak kocsikázunk egyet, aztán visszahozunk az iskolába. Az ebédszünet végére újra itt leszel – mondta ezúttal mosolytalan arccal Nolessel, hideg tekintetét folyamatosan rajtam tartotta. – Fel nem foghatom, miért van szükségük éppen rá! – vetette oda fitymáló hangsúllyal Victornak, aki cinikusan felnevetett. Ez volt az a pont, ahol elveszítettem a türelmem.

– Elmondanák végre nekem is, mi a csodát akarnak tőlem? Én... nem értem ezt az egészet, fogalmam sincs, miért kell itt lennem.

– És ha azt mondom neked, hogy Christopher az oka, már tisztább a kép? Christopher és az ő megmagyarázhatatlan furcsaságai... – mondta talányosan Victor.

– Maguk ismerik Christ? – Remegett a hangom, mert nagyon féltem attól, amit válaszként hallani fogok.

– Nézd, Jane – kezdett bele a válaszba Victor helyett a nő. – Mi ügynökök vagyunk. Titkos ügynökök. A kormánynak dolgozunk. Eddig stimmel?

Victor tüntetőleg elővett a zsebéből egy igazolványt, és eléem tartotta. Valóban egy igazi FBI-kitűző volt, már ha én képes vagyok megítélni, milyen az olyan. Nem sok hasonlót láttam még életemben, azokat is csak akciófilmekben. Azért bólintottam, hiszen kíváncsi voltam a továbbiakra. Az arcomon sürgető kifejezés ült, amint ismét Nolesselre néztem.

– Christopher egy bűnszervezet tagja – folytatta a nő komoran és határozottan hihetően. – Egy bűnszervezeté, akiket a társam és én évek óta próbálunk elkapni, mindhiába. Szektaszzerűen működnek, sok-sok időn át tudományosan fejlesztett eszközökkel győzik meg az embereket, hogy ők mások, különlegesek. Elkápráztatják őket, hogy eltereljék a figyelmüket. Közben pedig kirabolják, meggyilkolják őket... Az egészet a pénz mozgatja, semmi más. Az angyali ábrázat, a behízelt modor, a furcsán csillogó szemek, az, hogy mindig jókor vannak jó helyen... Nos, Csipkerózsika, itt az idő felébredned! Nem a romantikus hős angyalra bukkantál rá, hanem a legmegátalkodottabb bűnözőre, akinek minden egyes kellemes húzása összehangolt csapatmunka eredménye...

Szó szerint levegő után kapkodtam. Amit Nolessel mondott, magyarázatot adott néhány, eddig érthetetlen dologra. A tudatom elfogadta a logikus érvelést, de a szívem nem. A szívem nem volt képes befogadni aényt, hogy Chris rossz is lehet. Még a feltételezést is mereven elutasította – mindez dühödt kifejezést rajzolt az ábrázatomra, ahogy fújtatva hallgattam Nolesselt. Aki titkos ügynök. *Állítólag.*

– Nem hisz neked – közölte tárgyilagosan Victor, mintha csak belelátna a gondolataimba.

– Tudom – kontrázta Nolessel. – De ez nem baj. Elég, ha elgondolkodik a hallottakon. Legalábbis, egyelőre.

– Remek! Ha minden szó igaz, amit mondott, és Chris nem angyal, hanem bűnöző, akkor árulja el, mit akarhat tőlem? Mi van neked, ami neki vagy a csapatának nincs? Ha maga az FBI-nak dolgozik, akkor biztosan utánam nézett. Tudhatja, hogy anyámnak és nekem a lepukkant lakásunkon kívül semmink nincs. Hát miért épp engem szemelne ki egy bűnbanda?

Nolessel gúnyos mosollyal hajtotta oldalra a fejét.

– Drága Jane, nem vagy te véletlenül gyorsolvasó? Nem tanulsz sokkal könnyebben, mint a csoporttársaid? Nem irigyelnek túl sokan az erős kisugárzásod miatt, ami folytonos cikizés formájában jelenik meg az életedben? Ó, gyarló emberek! Jane, ezek a bűnözők az erősségeid miatt vadásznak rád. Kellesz nekik, akarnak téged. El akarják venni tőled a normális emberi életet, hogy közéjük tartozz!

– De mi itt vagyunk, és megvédünk tőlük! – vette át a szót Victor.

Kényszeredetten elnevettem magam. Szerintem csak kínomban. Amit az imént hallottam, az ép ésszel felfoghatatlannak tűnt. Kezdtem biztos lenni abban, hogy az elmúlt két napot csak álmodtam. Benyúltam a pulcsim ujjába, és elkezdtem csipkedni az alkarom. Nem ébredtem fel. Rossz jel, nagyon rossz. Nolessel nevetni kezdett. Fogalmam sem volt, hogy min. Értetlenül meredtem rá.

– Nem értem, mi olyan vicces! – duzzogtam. – Vagy ez csak a kandi kamerás showműsor?

– Nincs olyan szerencséd, kislány. – Victor már megint ellen-szenvesen rám kacshintott. Nem tudom, miért, de a hideg is kirázott tőle – pedig vonzó férfi volt a maga módján.

A következő pillanatban Nolessel egy kis dobozt húzott elő a zsebéből, majd gyakorlott mozdulattal felpattintotta és felém nyújtotta. Egy hajtű volt benne. Olyan csiricsáré, amelyet a magukat divatosnak mondó korombeli lányok hordanak. Ezüstszínű, egy kis kék-fehér, csillogó kristályvirággal. Nem értettem, mit akar ezzel Nolessel, és ez ki is ülhetett az arcomra, mert a magyarázat nem váratott magára.

– Tedd ezt el, Jane! – kérte. – Egy nyomkereső van beleépítve. A szerkezet akkor lép működésbe, ha a csat érintkezik a fejbőröddel.

Ha újra veszélybe kerülsz, azaz Christopher feltűnik a környezetedben, csak tűzd a hajadba, és mi hamarabb ott leszünk, mint hogy kettőt pislognál.

– Olyan nehezen tudom elhinni, hogy ő ártani akarna nekem...

– mondtam leverten, ízlelgetve az igazságot, ha ugyan valóban ez az. Reményvesztetten néztem ki az ablakon, és észrevettem, hogy időközben visszakanyarodtunk az egyetem elé. Ezek szerint elfogyott a mondanivalójuk.

– Ő abban profi, hogy megtévesszen téged, Jane. Ezt soha ne feledd el, amikor róla van szó! Ha túl közel engeded magadhoz, képes úgy behálózni, hogy megfeledezz mindenről és mindenkiről, ami és aki eddig fontos volt az életedben... Még édesanyádról is – tette hozzá Nolessel.

Victor kiszállt, majd megkerülte a kocsit, és kinyitotta előttem az ajtót. Pár percig habozva, mozdulatlanul ültem, pont úgy, mint aki nem tudja a hallottakat feldolgozni. Végül erőt vettem magamon, és kiszálltam, azon töprengve, vajon hogy élhetek ezzel a tudattal tovább? Hiszen ha igaz, amit ezek az emberek állítanak, akkor egy seregnyi bűnöző les rám valahol, ki tudja, miért. Nem értem. Elvégre ki vagyok én? Béna Jane New Yorkból. Ez az egész csak egy rossz álom lehet, egész biztos, hogy az.

Gondolataim szüntelen áramlását a fájdalom vágta ketté, amit akkor éreztem, amikor a lábam a kocsi és az út padkája között földet ért. Természetesen kibicsaklott a bokám, és valószínűleg hasra is vágódtam volna, ha Victor nem ragadja meg a karom. Miután sikerült megtalálnom az egyensúlyom, elengedte a kezem, és hátrébb húzódott. Magában halk, számomra ismeretlen – talán spányol vagy olasz – nyelven káromkodott valamit, miközben beszállt Nolessel mellé az autóba.

Egy ideig csak álltam az egyetem főbejárata előtt, forgattam a kezemben a giccses csatot, és azon kaptam magam, hogy valami miatt nagyon rossz a közérzetem. A következő másodpercben már felfogtam, hogy mindezt az alkaromból sugárzó égető, csípő fájdalom okozza, és valami orrfacsaró szag. Csaknem felsikoltottam, amikor megláttam a saját kezem. Ott, ahol Victor hozzám ért, az érintésének nyomán gyakorlatilag eltűnt a pulóverem anyaga, s a bőrömet mintha csak mélyen kiégették volna egy-egy cigarettacsikkkel. Borzalmasan festett.

Számomra a világ az elmúlt két napban egy sötét, félelmetes helyé változott. A legjobban attól rettegetem, hogy megőrültem, s minden, ami történt, csak gonosz lidércek játéka volt, akik beköltöztek a koponyámba. Lehet, hogy Christ csak hallucináltam, ahogyan Nolesselt és Victort is, a kezemet pedig én magam égettem meg örült, megbomlott elmém képzelgéseinek közepette.

A kezem egyre elviselhetetlenebbül sajgott, miközben eszelős tempóban futottam fel a lépcsőn, hogy minél előbb elérjem a mosdót, és víz alá tarthassam csípő-égő bőrömet. A porta majd az egész aula úgy húzott el, mint ahogyan én szoktam az autómmal a járókelők mellett. Még sosem vettem észre, hogy ilyen gyorsan tudok futni, ha akarok.



Aznap délután rezignáltan, hervadtan léptem ki az utolsó előadásomról. Még szerencse, hogy filozófiaórák volt – túl nagy figyelmet nem követelt. Gépiesen jegyzeteltem egész nap, miközben a gondolataim végig máshol jártak. Próbáltam megnyugodni. Azt

hinni, hogy az utolsó két nap történéseit csupán képzeltem, s ennek az egésznek nem lesz folytatása. Próbáltam elszakadni valahogyan az eseményektől, s megbeszélni önmagammal: Chris valóban egy közönséges szemfényvesztő, valami maffiacsoportosulás tagja, aki ártatlan embereket hálóz be, vagy épp az életükre tör.

A Nolessel nevű ügynöknő nagyon őszintének tűnt, amikor róluk beszélt, még akkor is, ha nekem egyáltalán nem volt szimpatikus. Persze, utálatomban az is szerepet játszhat, hogy világeletemben irigyeltem a hollófekete hajjal megáldott, kék szemű nőket. Igyekeztem ennek betudni az ellenszenvet, s hallgatni Nolessel óvó szavaira. Elvégre mi érdeke fűződne egy FBI-ügynöknek ahhoz, hogy engem félrevezessen? Azon viszont csodálkoztam, hogy pont én, a belvárosi senki, kerültem olyan helyzetbe, mint mondjuk Neo a *Mátrix*ban. Igaz, ő is belvárosi senki volt a maga nemében. Keanu Reeves formált belőle valami különlegeset...

Visszacsengtek a fülembé Nolessel szavai, ahogy elhagytam a sulis épületét. Azt mondta, különleges vagyok, a képességeim miatt, még akkor is, ha én magam nem vagyok tisztában ezzel. Hát, valóban nem voltam. Áldásnak tekintettem a sorstól, hogy gyorsolvasási tudományomnak hála, iszonyú könnyen tanulok, de úgy gondoltam, ennyi jár az olyan csapások mellé, mint a kis mellek és a vörös üstök. Számomra ez volt természetes.

Történtek azonban dolgok, amik nem igazán segítettek nekem az elvonatkoztatásban. Például az, hogy a karom – ott, ahol Victor egy pillanatra megérintette – még mindig nagyon fájt, ráadásul nedvedzett, akár egy égett seb. Ilyen körülmények között pedig igazán nehéz volt visszalendülni a normális kerékvágásba. Mindenre találtam magyarázatot, de a következő jelenségekre nem: csillámos szemek, szivárványszín fényburokba bugyolált test, már-már

meghökkenően nagy lélekjelenlét – most Chris különlegességeire gondolok. S akkor itt van még Victor forró érintése, ami korántsem a szó érzéki értelmében értendő. Hogy ilyen alkalmazásfejlesztések léteznek, vagy sem? Én eddig csak filmekben láttam hasonlót, s mindig természetfeletti lények vonatkozásában. Persze, könnyen lehet, hogy a tudomány ma már mindent képes megoldani, csak ezt az egyszerű emberek előtt titokban tartják, különben kitörne a tömeghisztéria. Ez is egy magyarázat. Én mégsem tudtam megnyugodni úgy, ahogy azt Nolessel akarta.

Újra és újra a giccses hajcsatot markoltam a kabátzsebemben, ami egyértelmű bizonyítéka volt annak, hogy a történeteket nem álmodtam. Legszívesebben földhöz vágtam volna, hogy jól megtapossam, menjen csak tönkre az egész nevetséges kütyü. De nem voltam elég bátor ahhoz, hogy ezt megtegyem. Elhatároztam, biztos, ami biztos, magamnál fogom hordani. Isten őrizz, hogy a mama otthon véletlenül ezt tűzze a hajába – szegénykém sokkot kapna, ha a következő pillanatban Nolessel a macskanő lábaival berúgná az ablakot, Victor pedig megátalkodott arccal követné. Még a gondolat is borzasztó.

Levert hangulatban nyitottam ki a Ford ajtaját, miközben szájhúzogotva vettem tudomásul, hogy a felsőbb erők – ha ugyan vannak olyanok – a kocsim oldalát nem kalapálták ki. Sokat megélt járgányom és én alaposan lesérültünk. Ez van. Reggeli terveimnek megfelelően egyenesen a benzinkútra hajtottam, ahol Creevy dolgozott. Már amikor bekanyarodtam, láttam, hogy épp feltölti valakinek az autóját, majd akkurátus mozdulatokkal elkezd mosni a szélvédőt. Az épp kényeztetett verda feltűnő, ismerős darab volt a maga vérvörös színével, de nem tudtam volna megmondani, hol láttam már. Tény, hogy Creevy úgy bánt vele, mint egy



hercegnővel. Nem volt szükségem benzinre, így oldalt álltam meg, a parkolóban. Nem túl lelkes, sápadt arcomat Creevy a csodajár-gány ablaküvegében látta meg először.

– Hé, Janey! – Őszinte örömmel fordult felém, s a vízbe ejtette a kezében tartott rongyot. Mielőtt visszaköszönhettem volna, esetlenül magához ölelt. Olaj- és benzinszagot árasztott, ami furán keveredett össze a szerintem túl erős parfümmel. Miért gondolják a fiúk, hogy férfiasabbak lesznek, ha magukra öntenek egy liter pacsulit? Szerintem a természetes illatoknál nincs vonzóbb. Persze, most nem a háromnapos, ásás utáni állapotra gondolok.

– Szia, Creevy!

– Nem gondoltam volna, hogy ilyen hamar újra látlak! Jesszus, miért van bekötte a kezed?

– Csak elestem. Tudod, a szokásos – hazudtam szemrebbenés nélkül, s kicsit beljebb húztam a karomat a dzsekim ujjába. – Azért jöttem, Creevy, mert valamit kezdeni kellene a kocsimmal. Valaki balról belém szaladt tegnap, amikor hazafelé tartottam. Meg tudnád csinálni a héten?

– Hogy te mekkora szerencsecsomag vagy, Jane! – nevetett hitetlenkedve. – Liftbeesés, koccanásos baleset, elhasalás ilyen rövid idő alatt... Hogy van ez?

– Én sem értem – vontam meg a vállam. – Máskor egy év leforgása alatt nem bénázom ennyit. Most üldöz a balszerencse. Szóval, meg tudnád csinálni?

– Ha ma itt tudod hagyni, meló után rendbe teszem – ígérte Creevy, miközben körüljárta a kocsimat. – Úgy látom, nem túl vészes.

– Tényleg megtennéd a kedvemért? Már ma? – ragyogott fel az arcom. – De jó! Így a mama talán nem veszi észre az egészet, nem izgatja föl magát feleslegesen... De, Creevy...

– Most meg miért vágsz olyan arcot, mintha citromot nyalogatnál?

– Uh... Te aztán tudsz bánni a szavakkal! – vontam fel a szemöldököm, persze, tudtam, hogy tényleg szájalmasan festhetek. – Szóval... Creevy, nem volna gond, ha csak a jövő héten tudnám kifizetni a javítást? Ha megkapom a pénzem a kajaldában, abból talán le tudok csípni valamennyit.

– Ugyan már! – nevetett fel harsányabban a kelleténél. – Csak nem gondolod, hogy egy félórás munkáért pénzt kérek, épp tőled?

– Creevy, igazán kedves tőled, de nem fogadhatom el – mondtam határozottan. – Nem akarok neked tartozni!

– Ugyan már! Eljössz velem moziba, és le van tudva...

– Ettől félttem... – morogtam az orrom alá, és azon törtem a fejem, mit mondhatnék most. A világért sem akartam bátorítani Creevyt. Már magától is elég rámenős. Nem tudom, mit lát bennem. Nem vagyok az a fajta, aki a fiúknak tetszik.

– Hé, befejeznéd a szélvédőm mosását? Ez így tiszta maszat! Nem tudok elindulni! – harsant egy nagyon is ismerős, rekedtes női hang. Már tudtam, hol láttam a csicsás kocsit, Brenda Robertsé volt, természetesen. A szőke ciklon várakozó arckifejezéssel nézett Creevyre, aki tüstént pattant. Biztos voltam benne, hogy csoporttársam meglátott, sőt, fel is ismert, de esze ágában sem volt köszönni. Valószínűleg sokat rontottam volna a sportautós bevonulásán.

Ám ezúttal nem volt vele a szokásos sleppje. Csupán Matt Shelton lépett ki mögötte a benzinkútról, s félszegen megállt a csodajárgány mellett. Brenda halkán odavetett neki valamit, majd sietősen elindult túsarkain a mosdó irányába. Fel nem foghatom, hogy lehet ilyen cipőkben közlekedni és életben maradni. Brenda tud valamit, amit én nem. Egy pillanatra feltámadt

bennem a mélyen szunnyadó nő, és szemügyre vettem ormótlan bakancsom. Hogy úgy mondjam, meglehetősen funkcionális volt.

– Helló! – mondta valaki halkán, közvetlenül mellettem. A hangra összereztem, ami nem csoda az elmúlt napok eseményeit tekintve. Kissé riadtan kaptam fel a fejem. Matt állt velem szemben, arcán félénk kis mosollyal. Az első gondolatom az volt, biztos jól be lehet szívva, hogy véletlenül megismert.

– Szia! – köszöntem, miközben segélykérően Creevy felé pillantottam. Mindhiába, mert a benzinkutasok hőse még mindig nagy elánnal pucováta Brenda autóját.

Matt jóképű srác volt, zavarba ejtő pillantással. Sokat nem tudtam róla, csak annyit, hogy a szülei nem túl gazdagok, s azért lóg mindig a Brenda-bandával, hogy kompenzáljon. Pedig az adottságait tekintve nem volna erre szüksége, legalábbis szerintem. Álltam vele szemben, várakozó arccal, és fogalmam sem volt, mi lehet az oka annak, hogy leszóltott.

– Jobban vagy már? – kérdezte hirtelen.

– Eddig is nagyon jól voltam... – Élből undok módra reagáltam, mert a szavai eszembe juttatták a reggeli kínos esést. – Nem röhögtél még rajtam eleget?

– Én soha nem is röhögtem rajtad.

– Azért mindig csatlakozol a kórushoz. Velük lógsz – vontam meg a vállam. – Nekik pedig a fő elfoglaltságuk engem szekálni. Tehát jobban tennéd, ha visszamennél a kocsijához, mert ha meglátja, hogy velem beszélsz, még a végén kitesz a klubból...

– Brenda csak szeretne olyan lenni, amilyen te vagy. És Stella is. Meg a többiek – mondta határozottan, s úgy láttam, bosszankodik. – Van két fontos tulajdonságod, amiket ők hírből sem ismernek: tehetség és tartás...

Zavaromban felnevettem, mert Matt sötét szeme őszintén fúródott az én tekintetembe.

– Ma már az ilyesmi nem fontos... – feleltem, de azért büszkén felvettem a fejem. Elhatároztam, hogy állni fogom a sarat Mattel szemben, s nem hagyom, hogy holnap meg azon röhögjön a bandájuk, hogy elalélok, ha csak egy férfi a közelemben jön. Mert nem vagyok hozzászokva. Hát valóban nem vagyok, de ezt másnak nem kell tudni. Miért nem vagyok? Nos, azért nem, mert a szerelem érzése már évek óta nem érintett meg engem. Anélkül pedig számomra nem működik kapcsolat. Az első barátom – akinek mindenemet odaadtam, de tényleg – egy Brendához hasonló cicababa miatt dobott engem a tizennyolcadik születésnapomon. Legalább egy évig tartott, mire kihevertem a csalódást. Nem, nem hiányzik semmiféle románc. Az élethelyzet, amiben most vagyok, nem teszi lehetővé, hogy még egy férfi miatt is idegeskedjem.

– Nekem fontos – mondta komolyan Matt.

– És ezzel mit akarsz mondani? – kérdeztem türelmetlenül.

– Azt, hogy veled sokkal szívesebben mennék moziba ma este, mint a bandával. – Matt úgy darálta el egy szuszra a mondatot, mintha valaki épp pisztolyt szögezne a tarkójához, én pedig köpni nyelni nem tudtam.

Hogy Matt Shelton, az egyetemista lányok álompasija moziba hív, épp engem? Ezt a lehetőséget nem tartottam túl reálisnak, s nem túlzok, ha azt mondom, úgy néztem Mattre, akár egy marslakóra. Persze az, hogy esetleg végigvonulhatnék mellette a plázában egy fokkal csinosabb cipőben a túrabakancsomnál, irigykedő tekintetektől kísérve, nem tagadom, vonzott. Talán ha mindez néhány hete történt volna, megbizsergettett volna valamit a lelkemben,

de most... Legnagyobb csodálkozásomra egy porcikám sem kívánta a mozit Mattel.

– Mit szeretnél megnézni? – kérdeztem higgadtan.

– Az új Scarlett Johansson-filmre gondoltam – felelte lelkes mosollyal. – Egy fiatal divattervezőről szól, és úgy hallottam, a te anyukád is ilyesmivel foglalkozik... Egyszóval, csak gondoltam, talán érdekelnek téged a ruhák.

Ezen nevetnem kellett, s elértem, hogy Matt volt az, aki zavarba jött. Egyik kezét a zsebébe dugva egyik lábáról a másikra állt, s megpróbált az arcomban olvasni.

– Te tényleg azt gondolod, hogy engem érdekelnek a ruhák?

– Nem – sóhajtott. – De kellett valami jó szöveg, hogy gyere el velem...

– Sajnálom, Matt, de nem mehetek – mondtam határozottan. – Haza kell mennem a mamámhoz.

– Jane, nem vagy már hatéves! – nevetett fel cinikusan. – Inkább mondd azt, hogy nem bírod a képem!

– Inkább azt mondom, hogy van egy negyvenöt éves rákbeteg anyám, akinek lehet, hogy csak hetei vannak hátra, és szeretném a lehető legtöbb időt vele tölteni! – fakadtam ki durván, de már meg is bántam. Matt szörnyen érezhette magát a tapintatlansága miatt, legálábbis az arca erről árulkodott. – Bocsáss meg, Matt! Egy kicsit ki vagyok készülve. Nem, sajnos nem aktuális most az időpont a mozira. De azért kíváncsi vagyok, hogy jutott eszedbe éppen engem elhívni...?

– Fogalmam sincs – bukott ki belőle, majd elnevette magát. Így még vonzóbb volt, kicsit olyan, mint Joey a *Jó barátok* sorozatban. De most valahogy nem volt rám hatással. Nem is értettem. – Ma reggel, amikor az a hapsi felsegített téged a jégről, és rád néztem...

Lehet, hogy furcsán hangzik, de mintha eddig nem láttalak volna igazán. Úgy megtetszettél...

– Megtetszettem... Hát, ez jó – bólítottam kissé határozatlanul. – Ez különös...

– Szerintem is az. – Ismét mosolygott, majd bátorralanul felém nyújtotta a kezét, és megsimogatta a vállam. – Azért, ha rendeződtek nálatok a dolgok, és rendbe jött a mamád, remélem, nem mondasz majd nemet.

Matt Shelton, az optimista szerepében. Mintha meg sem hallotta volna, hogy a mamámnak rákja van, és nem náthája. Nem tudtam rá haragudni, hiszen éreztem az őszinte közeledést. Lassan bólítottam egyet, mert nem akartam elvenni a kedvét. Lehet, hogy csak azért vagyok most érzelmileg immúnis, mert nagyon is összecsaptak a fejem fölött a hullámok az utóbbi időben. Más esetben talán táncra is perdülnék az utcán, hogy Matt moziba hívott engem. Bárki más a helyemben gondolkodás nélkül mondott volna igent.

– Azért, addig is, ha valamiben segíthetek, itt vagyok, Jane – mondta gyöngéden, majd elindult az utca irányába. Ezek szerint úgy döntött, nem megy Brendával. El tudtam képzelni, milyen arcot vág majd, amikor előkerül a mosdóból, és Mattet sehol nem találja.

Creevy időközben már az autó lámpáinak üvegét is lemosta, mintha csak az élete múlna azon, hogy ragyogjon. Csoporttársam miniszoknyás lábai, úgy gondolom, az ő esetében is megtették a hatást. Elérkezettnek láttam az időt egy gyors lelépésre, így átszaladtam a parkolón Creevyhez, és egy cuppanós puszi kíséretében köszöntem meg, hogy rendbe hozza az autót.

– Már mész is? – kérdezte reményvesztetten. – Abban bíztam, hogy meló után nyélbe üthetjük a mozit. Egy Scarlett Johansson-filmet néztem ki. Bírnád.

Az égnek emeltem a pillantásom.

– Istenem, mi van ma?

– Tessék?

– Semmi, Creevy, csak hangosan gondolkoztam. Fáradt vagyok, és rettenetesen fáj a kezem. Hazamegyek, borogatom, és megpróbálom tisztességesen kialudni magam. Az talán segít. – S remélem, tettem hozzá magamban, hogy segít meg nem történtté tenni életem legújabb hajmeresztő eseményeit. Megmarkoltam a csillogó csatot a zsebemben. Sajnos nagyon is valódinak tűnt.

– Persze, Janey, menj csak! Ha kész a kocsid, hazaviszem, és majd becsöngetek hozzátok a kulcsokkal – mondta lemondó sóhajjal. – De aztán bepótoljuk valamikor, ugye?

– Valamit valamiért – ígértem szívélyes mosollyal, majd ismét a vállamra kanyarítottam a táskám, és elindultam a metró irányába. Épp arra, amerre Matt sietett el néhány perccel korábban. Csodálom, hogy Creevy annyira elmerült a kocsimosásban, hogy észre sem vette a beszélgetésünket.

Nem voltam nyugodt. Bármerre mentem, vibrált a levegőben valami különös, valami nem megszokott, megnevezhetetlen, kitapinthatatlan furcsaság. Az emberek megbámultak. Rám mosolyogtak. Egyetlen nap leforgása alatt két fiú is moziba hívott, ráadásul ugyanarra a filmre. Egy FBI-ügynök a ki tudja, milyen kütyüjével megégette a karom. Már nem jön be nekem Matt Shelton, akinek régebben a pusztja jelenlététől is elaléltam, és nem képes engem zavarba hozni senki.

Egyszóval, úgy tűnik, a világ teljességgel a feje tetejére állt. Éreztem, hogy Chris Diamond az, aki mindenre magyarázatot tudna adni. Csakhogy eltűnt, immár harmadszor, és nekem fogalmam sem volt arról, hol keressem.

Keressem egyáltalán? Nem tudtam eldönteni, Nolessel és Victor látogatása óva intés volt, vagy fenyegetés, ultimátum. És ha nem működöm együtt velük? És ha nem teszem a hajamba a nyomkövető csatot, amikor Chris megjelenik? Akkor mi lesz? A válasz ott volt a lelkemben. Abban a rekeszben, ahol a félelmeimet tartottam. Pontosan tudtam, hogy Nolessel és Victor megtalál, ha akar – csattal vagy csat nélkül, teljesen mindegy.

Ha Christopher veszedelmes bűnöző, akkor valaki magyarázza meg nekem, engem miért az ügynököktől ráz ki a hideg?



# Fényemberek

I. A fény hagyatéka

Egy lány, aki tehetséges, bájos, hebrencs és különc.  
Egy lány, akiről a felsőbb erők úgy rendelkeznek, meg kell halnia.

S egy égi lény, egy *Fényember*, aki mindent megtesz,  
hogy a lány élhessen, mert első látásra beleszeretett.

Csakhoggy...

*„Égi törvénykönyv, 123. paragrafus:*

*A Fényember arra hivatott, hogy a földi élet utolsó pillanatában  
átsegítse a távozó Lelket a túlvilágra. Fényember az utazó Lélekkel  
nem teremthet személyes kapcsolatot, nem táplálhat iránta érzelmeket,  
annak távozását nem gátolhatja. A törvény megszegése felborítja  
az egyensúlyt az univerzumban – elhozhatja az apokalipszist.”*

Jane és Chris együtt menekülnek a végzet elől  
– minden pillanatban a lány élete a tét,  
miközben sötét felhőként lebeg szerelmük felett a kérdés:  
vajon milyen tudás birtokában van Jane Andrews,  
ami miatt a megdicsőült Fény és az örök Sötétség világa is  
rá vadászik?

***Szerelem, szenvedély, misztikum, akció és egy csipetnyi horror...  
Merülj el a Fényemberek lenyűgöző világában!***

*Tizenhat éves kortól ajánljuk*

2 999 Ft



*Vörös pöttyös könyvek*

élményt keresőknek – pont neked

magával ragad